SAHTE DÜNYANIN ACILARI

Bu dünya hayatı, yalnızca bir
oyun ve '(eğlence türünden) tutkulu bir
oyalanmadır'. Gerçekten ahiret yurdu ise,
asıl hayat odur. Bir bilselerdi.
(Ankebut Suresi, 64)

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Temmuz 2003
İkinci Baskı: Eylül 2005
Üçüncü Baskı: Kasım 2005
Dördüncü Baskı: Haziran 2006
Beşinci Baskı: Mart 2007
Altıncı Baskı: Ekim 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cd. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İ Ç İ N D E K İ L E R

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 60 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme,

kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin Yaratandır... (Enam Suresi, 101)

Bir yavru fil uyumak istediğinde çok geniş bir alana dağılmış sürü bireylerinin hepsi durup onun uyanmasını bekler. Bu iletişimin sebebi sadece fillerin koku alma duyularının çok keskin olması değildir. Filin alnında, 20 hertzin altında frekanslarda boğuk ses çıkartabilen bir organ bulunur. İşte bu organ sayesinde filler kendi aralarında, diğer canlıların anlayamayacağı gizli ve şifreli bir dil kullanarak konuşmaktadırlar. Tüm yarattıklarını koruyan Allah bu sistem ile birbirinden çok uzak mesafelerde yaşayan bu canlılar için bir kolaylık yaratmıştır.

Bakmıyorlar mı o deveye; nasıl yaratıldı? Göğe, nasıl yükseltildi? Dağlara; nasıl oturtulup-kuruldu? Yere; nasıl yayılıp-döşendi? (Ğaşiye Suresi, 17-20)

Memeli grupları çoğunlukla yakın aile bağları kurarlar. Örneğin tipik bir kurt sürüsü bir erkek ve bir dişiyi, yeni doğan yavruları ve belki de önceki doğumdan olan bir veya iki genci içerir. Bütün yetişkinler yavruları savunmada yardımcı olurlar. Bazen sürüdeki dişilerden biri "bebek-bakıcılığı" için gece boyunca yuvada kalır. Böylelikle yavruların annesine, sürünün geri kalanı ile beraber ava gitmesi için fırsat tanır. Açıktır ki doğada karşımıza çıkan her canlı ve bu canlıların sahip olduğu özellikler üstün bir Yaratıcı'nın varlığını açıkça göstermektedir. İşte o Yaratıcı, üstün şefkat ve merhamet sahibi olan Allah'tır.

Göklerde ve yerde bulunanlar O'nundur; hepsi O'na 'gönülden boyun eğmiş' bulunuyorlar. (Rum Suresi, 26)

Evrimciler yaratılışı inkar etmek için doğada uyumsuzluk ararlar. S. J. Gould'un pandaların baş parmakları ile ilgili iddiası buna bir örnektir. Oysa bu kemiksi parmak Gould'un zannettiği gibi bir kusur değildir. Aksine hareketi kolaylaştırır ve tendonların yırtılmasını engelleyici etkiye sahiptir. 1999 yılında Nature dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermektedir. Dört Japon araştırmacının ortak sürdürdükleri çalışma ile, pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır. (Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J. 1999. Nature 397: 309-310)

Yeryüzünde hiç bir canlı yoktur ki, rızkı Allah'a ait olmasın. Onun karar (yerleşik) yerini de ve geçici bulunduğu yeri de bilir... (Hud Suresi, 6)

Darwinistler, Edinburg Üniversitesi Hücre ve Moleküler Biyoloji Enstitüsü üyesi olan Anthony Trewavas'ın *Nature* dergisinin 21 Şubat 2002 sayısındaki "Bitkilerdeki Bilinç: Akıldan Yoksun Beceriler" başlıklı makalesindeki: "Bitki hücreleri birbiriyle kimi zaman proteinleri ve hormonları; kimi zaman nükleik asit, karbonhidrat ve şekerleri; kimi zaman da kimyasal ve elektriksel sinyalleri kullanarak haberleşirler. Bireysel bitki hücrelerinin çok miktardaki bu bilgiyi nasıl barındırdıkları anlaşılamamaktadır..." itirafının kendi teorilerini çürüttüğünü düşünmezler.

Şimdi ekmekte olduğunuz (tohum)u gördünüz mü? Onu sizler mi bitiriyorsunuz, yoksa bitiren Biz miyiz? (Vakıa Suresi, 63-64)

O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir. (Haşr Suresi, 24)

Darwinistler içgüdü olarak adlandırdıkları canlılardaki akılcı davranışların ve fedakarlık özelliklerinin tesadüfen ortaya çıktığını iddia ederlerken, bu içgüdü kavramının canlılarda ilk olarak nasıl meydana geldiği, nasıl yönlendirildiği ve nesiller boyunca nasıl devam ettiği konularında açıklamasız kaldıklarını düşünmezler.

Papağanlar ve balıkçıl kuşları kanatlarını temizlemek için bir çeşit "toz" üretirler. Bu toz tüylerinin yıpranmış uçlarından gelir ve bazı türlerde, güvercinler ve papağanlarda olduğu gibi kuşun tüyleri arasına dağılmıştır. Diğerlerinde özellikle balıkçıl kuşlarında bu tozlar küçük öbekler halinde toplanmıştır. Tozun ne işe yaradığı henüz tam olarak anlaşılamamıştır, fakat kanatların su geçirmezliğine yardımcı olduğu tahmin edilmektedir.

Sizin için, yeryüzüne boyun eğdiren O'dur. Şu halde onun omuzlarında yürüyün ve O'nun rızkından yiyin. Sonunda gidiş O'nadır. (Mülk Suresi, 15)

Alabalıklar genellikle soğuk sularda, ırmaklarda ve göllerde yaşarlar.

Bulunan alabalık fosili, alabalıkların milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Eğer bir canlı, milyonlarca yıl önceki tüm özellikleriyle günümüzde kusursuz şekilde varlığını sürdürüyorsa ve hiçbir değişim geçirmediyse, bu durum Darwin'in öngördüğü aşamalı evrim modelini tamamen ortadan kaldıran güçlü bir kanıttır. Ve yeryüzünde bunu kanıtlayacak tek bir örnek değil, milyonlarca örnek bulunmaktadır. Söz konusu alabalık fosili de bu kanıtlardan sadece biridir.

Hiçbir değişim olmadığına başka bir örnek fosilde, yüksek ihtimalle ani bir gömülme neticesinde, toplu olarak fosilleşmiş ringa balıkları fasilidir. Kuyrukları ve yüzgeçleri hiç bozulmadan fosilleşmiş, göz çukurları ve kemik yapıları detaylı olarak muhafaza edilmiş olan bu ringa balıkları, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığı gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Menidae familyasına dahil olan Mene balığına özellikle Pasifik Okyanusu'nda sıkça rastlanır. Canlının, Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) ait pek çok fosil örneği elde edilmiştir. Özellikle Monte Bolca Oluşumu'nda bulunan *Mene Maculata* türü fosiller, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır değişmediğini gösteren önemli birer örnektir.

Yaklaşık yarım milyar yıldır hiç değişmeden soylarını devam ettiren deniz yıldızları karşısında evrimciler çaresizlik içindedir. Çünkü bu canlılar on milyon değil, yüz milyon değil yaklaşık beş yüz milyon yıldır aynıdırlar. Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, deniz yıldızları çoktan başka canlılara dönüşmüş olacak, bu esnada yarı deniz yıldızı yarı başka bir hayvan olan pek çok garip canlının izi, fosil kayıtlarında günümüze kadar gelecekti. **Ancak fosil kayıtlarında evrimcilerin bu iddialarının hiçbir delili yoktur.**

500 milyon yıllık deniz yıldızı fosilinin de ispatladığı gibi, deniz yıldızları hep deniz yıldızı olarak var olmuşlardır, başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir.

Derisi dikenliler (*Echinodermata*) şubesine dahil olan deniz lalelerinin bilinen en eski örnekleri, Paleozoik zamanda (543 - 251 milyon yıl) yaşamıştır. Günümüzde yaklaşık 80 cinsi kalmış olan bu hayvanlar, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan canlılardan biridir. Fosil kayıtları, bu canlıların son derece kompleks yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Deniz lalelerinin bir başka canlıdan yavaş yavaş oluştuklarına dair bir tane dahi fosil örneği yoktur. Elde edilen tüm fosiller, deniz lalelerinin hep deniz lalesi olarak var olduklarını ispatlamıştır. Bu da, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan, canlılığın kökeninin evrim değil, Yaratılış olduğunu gösteren bir bilgidir.

Fosil kayıtlarında çok eski dönemlerden itibaren izlerine rastlanan mersin balıkları, *Acipenseriformes* takımına dahildirler. Kuzey yarım küredeki tatlı sularda ve denizlerde yaşarlar. Mersin balıkları, on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, Darwinistlerin canlılığın ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiği iddiasını yalanlayan canlılardan biridir.

Fosil kayıtları, çok eski jeolojik dönemlerde dahi, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemlere, ileri fizyolojik yapıla-

ra sahip canlıların yaşadığını ortaya koymuştur. Örneğin 1999 yılında elde edilen yeni bulgular, Kambriyen döneminde (543 - 490 milyon yıl) Haikouichthys ercaicunensis ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan iki ayrı balık türünün var olduğunu göstermektedir. Bu bulgular, evrim teorisinin canlıların ilkelden komplekse doğru geliştiği yönündeki iddiasına 'öldürücü bir darbe' indirmektedir.

Buna bir örnek olan kum balığı fosili 50 milyon yaşındadır ve 50 milyon yıldır hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüz denizlerinde yaşayan kum balıklarıyla aynı olan bu fosil, evrim teorisinin geçersizliğinin bir delilidir.

Bitkiler fosil kayıtlarında, günümüzdeki bitkilere benzer özelliklerle birdenbire belirmektedirler. Bu ise, onların diğer canlılar gibi yaratıldıklarını göstermektedir. Örneğin bir ginkgo yaprağı fosili yaklaşık 65 milyon yıllıktır. Diğer tüm bitkiler gibi, ginkgoların da evrim geçirmediğinin ispatlarından biridir. Yaprağın genel hatları ve damar yapısı detaylı olarak fosilleşmiştir. 12 cm boyunda olan fosil, ginkgoların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, günümüzdekilerle geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

Günümüz denizlerinde güneş balıklarının çok fazla türü yaşamaktadır. Güneş balığı fosili, güneş balıklarının herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini göstermektedir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca güneş balığının fizyolojisinde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Bundan 55 milyon yıl önceki güneş balıklarının görünümü ve yapıları nasılsa, günümüzdekilerin de öyledir.

Lamprey balığı, çenesiz bir balık türüdür. Lamprey balıkları genellikle sığ sularda yaşamalarına rağmen, bazı cinsleri okyanusta uzun yolculuklar yapar.

Lamprey balığı fosili, yaklaşık 300 milyon yıldır Lamprey balıklarının değişmediğini, yani evrim geçirmediğini gösteren delillerden biridir. Aradan geçen yüz milyonlarca yıl boyunca Lamprey balıkları hep aynı kalmışlardır. Günümüzde yaşayan Lamprey balıklarıyla, yüz milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur.

Fosil kayıtlarında canlıların bedenlerinin sadece belli kısımlarına da rastlanmaktadır. Örneğin, 15 milyon yıllık bir alabalık kuyruğu, 50 milyon yıl önceki, 15 milyon yıl önceki ve günümüzdeki alabalıkların kuyrukları arasında hiçbir fark yoktur.

Kavak ağaçları, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirmektedirler. İlk var oldukları andaki organik ve yapısal özellikleriyle, günümüzdeki özellikleri arasında hiçbir fark yoktur. 15 milyon öncesine ait bu kavak ağacı yaprağı fosili de bu gerçeği ispatlamaktadır.

GİRİŞ

İnsan yaşadığı her an Allah'ın kendisi için yaratmış olduğu yüzlerce nimet ve güzellikle karşılaşır; soluduğu temiz hava, her biri birbirinden farklı ve etkileyici güzellikteki doğa manzaraları, hayvanlardaki eşsiz güzellikler ve birbirinden ihtişamlı bitkiler, çiçekler ve insan güzelliği ruhta derin etkiler bırakır. Ama dünya hayatındaki tüm bu güzelliklere dair bilinmesi gereken çok önemli bir gerçek vardır; Rabbimiz'in bildirdiği gibi, "... Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir." (Al-i İmran Suresi, 185)

Dünya hayatının aldatıcılığı, onun geçiciliğinden, bir gün mutlaka yok olacak olmasından kaynaklanmaktadır. Kuran'ın "O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı..." (Mülk Suresi, 2) ayetiyle hatırlatıldığı gibi, Allah yeryüzünü ve dünya nimetlerini insanlardan hangilerinin salih davranışlarda bulunacaklarının denenmesi için yaratmıştır. İnsan burada çok kısa bir süre kalacak ve dünya nimetlerinden ancak sınırlı bir süre için faydalanabilecektir. İnsanın gerçek hayatını yaşayacağı yer ise ahirettir. Allah Kuran'da ahiretin insanların "asıl hayatı" olduğunu şöyle bildirmiştir:

Bu dünya hayatı, yalnızca bir oyun ve '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalanmadır'. <u>Gerçekten ahiret yurdu ise, asıl hayat odur.</u> Bir bilselerdi. (Ankebut Suresi, 64)

Dolayısıyla insanın çok kısa olan dünya hayatını kendisine amaç edinip geçici dünya nimetlerinin hırsıyla hareket etmesi büyük bir aldanıştır. Allah dünya hayatında elde edilen yararların geçici ve değersiz olduğunu hatırlatarak insanları uyarmıştır:

... (Bunlar) Şu değersiz olan (dünya)ın geçici-yararını alıyor ve: "Yakında bağışlanacağız" diyorlar. Bunun benzeri bir yarar gelince onu da alıyorlar. Kendilerinden Allah'a karşı hakkı söylemekten başka bir şeyi söylemeyeceklerine ilişkin kitap sözü alınmamış mıydı? Oysa içinde olanı okudular. (Allah'tan) Korkanlar için ahiret yurdu daha hayırlıdır. Hala akıl erdirmeyecek misiniz? (Araf Suresi, 169)

Peygamber Efendimiz (sav) de bir hadis-i şerifinde cennet ile dünya arasındaki farkı şöyle bir örnek ile açıklamıştır:

Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Cennette, yay kadar bir yer, güneşin üzerine doğduğu veya battığı şeyden (dünyadan) daha hayırlıdır." (Buhari, Bed'ü'l-Halk 8, Tefsir, Vakı'a 1; Müslim, Cennet 6, (2826); Tirmizi, Cennet 1, (2525).)

"Sizden birinizin yayı kadar veya kamçısı kadar cennetteki bir yer, dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır..." (Hz. Enes'ten bu şekilde aktarılmıştır.)

Peygamberimiz (sav)'in bildirdiği gibi bu dünyadaki nimetler cennet nimetlerinin ancak çok küçük bir örneği olabilir. Dünya hayatının nimetleri ne kadar güzel, etkileyici ve kalıcı görünse de, insan bunların ardında gizlenen bu önemli gerçeği hiçbir zaman unutmamalıdır. Yalnızca bir aldanıştan ibaret olan bu dünyanın sahte süslerine kapılmanın, kendisini hem dünyada hem de ahirette hüsrana sürükleyeceğini bilmeli, her anında bu bilinçle hareket etmelidir.

Allah, gerçek hayatın yaşanacağı sonsuz ahiret için çaba harcayanlara hem dünyada hem de ahirette "güzel bir hayat" vereceğini vaat etmiştir. (Nahl Suresi, 97) Aksinde ise, insanlar için dünya hayatında "sıkıntılı bir geçim" vardır:

"Kim de Benim zikrimden yüz çevirirse, artık onun için sıkıntılı bir geçim vardır ve Biz onu kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz." (Taha Suresi, 124)

Müminler Kuran'da bildirilen bu gerçeklerin farkındadırlar. Yaşadıkları her anın, dünya hayatında karşılarına çıkan herşeyin imtihanlarının bir parçası olduğunu bilirler. Bu nedenle çekici kılınan dünya nimetlerine karşı tutkulu bir sevgi duymaz, bütün hayatlarını kendilerine vaat edilen ahireti kazanabilecekleri şekilde geçirirler. Kendilerine Allah'ın rızasını kazanmayı amaç edinir, dünya hayatına ise ancak gereği kadar değer verirler. Bu yüzden hem yaşamları güzel geçer hem de kalpleri rahat ve huzurludur. Bu gerçeklerden gaflet içinde olan, ya da bilen fakat bunları görmezden gelmeyi seçen insanlar ise, dünya hırsı nedeniyle çoğu zaman bir sıkıntı ve memnuniyetsizlik içindedirler.

Bu kitapta, her zaman ve her yerde karşılaşabileceğimiz örneklerle, dünya metaının sahteliğine aldananların yaşadıkları yersiz üzüntülere ve sıkıntılara, bunlardan kurtulmanın yollarına, asıl hayatları olan ahiret için çaba harcayan müminlerin huzur dolu yaşantılarına yer vereceğiz. Allah'ın "Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de, akıllanmayacak mısınız?" (Kasas Suresi, 60) ayetiyle bildirdiği gerçeği hatırlatarak, insanları "daha hayırlı ve daha sürekli olana", Allah'ın rızasına uygun bir yaşam sürmeye davet edeceğiz.

SAHTE BİR DÜNYADA YAŞADIĞINIZIN FARKINDA MISINIZ?

Akıl, iman edenlerle inkarcıları birbirlerinden ayıran en önemli özelliklerdendir. Allah'ın iman eden kullarına ait bir özellik olarak yarattığı akıl, kişinin imanı, Allah korkusu ve teslimiyeti ölçüsünde gelişir. Allah korkusu ve samimi iman, kişiye hayatının her anında Allah'ın rızasına uygun hareket etmesini sağlayan bir anlayış kazandırır. Böyle bir kişi vicdanını kullanarak Kuran'a en uygun olan tavrı seçer ve bunun sonucunda tüm hayatına hakim olan bir tavır mükemmelliği elde etmiş olur. Allah Kuran'da iman eden kulları üzerindeki bu rahmetini şöyle bildirmiştir:

<u>Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir,</u> kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)

İnkar eden bir kimse ise, ne kadar zeki olursa olsun, iman etmediği sürece, Allah'ın kudretini takdir edebilecek, yaşadığı dünyanın geçiciliğini anlayacak ve bunun sonucunda ne yapması gerektiğini kavrayacak bir akla sahip olamaz. Çünkü akıl, zekadan çok farklıdır; çalışma ve birikimle elde edilemez, matematik problemleri çözerek, karmaşık işlemlerle uğraşarak geliştirilemez. Akıl, sadece Allah'ın dilemesiyle oluşan ve iman edenlere ait bir anlayış ve kavrama gücüdür.

Allah Kuran'ın pek çok ayetinde inkar edenlerin akıldan yoksun olduklarına dikkat çekmiştir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

... Ancak inkar edenler, Allah'a karşı yalan düzüp-uyduruyorlar. Onların çoğu akıl erdirmezler. (Maide Suresi, 103)

İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. <u>Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler;</u> bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 171)

Gerçek şu ki, Allah Katında, yerde debelenenlerin en kötüsü, (bir türlü) akıl erdirmez olan sağırlar ve dilsizlerdir. (Enfal Suresi, 22)

İnkar edenlerin, yaşadıkları bu dünyayı gerçek sanıp ahireti unutmalarının ve sadece nefislerinin isteklerini karşılamaya çalışmalarının en önemli sebeplerinden biri,

ayetlerde bildirildiği gibi "akıl erdirememeleri"dir. Bu yüzden tüm yaşamlarını bu dünya ile sınırlı sanırlar. Olaylara bakış açıları ve değer yargıları da neredeyse tümüyle dünyaya yöneliktir. Dünya hayatının sadece zahiri yönünü görür, gerçek amacını kavrayamaz, ahireti ise tamamen unutmuş şekilde yaşarlar. Allah Kuran'da bu insanlar için şöyle bildirir:

Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır. Kendi nefisleri konusunda düşünmüyorlar mı? Allah, gökleri, yeri ve bu ikisi arasında olanları ancak hak ile ve belirlenmiş bir süre (ecel) olarak yaratmıştır. Gerçekten, insanlardan çoğu Rablerine kavuşmayı inkar ediyorlar. (Rum Suresi, 7-8)

Oysa Allah, Kuran ayetleriyle insanlara dünya hayatının gerçek yüzü hakkında bilgi vermiş ve onları bu sahte dünyaya aldanmamaları konusunda uyarmıştır.

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)

Dünya hayatı yalnızca bir oyun ve bir oyalanmadan başkası değildir. Korkup-sakınmakta olanlar için ahiret yurdu gerçekten daha hayırlıdır. Yine de akıl erdirmeyecek misiniz? (Enam Suresi, 32)

Başka ayetlerde ise Allah; "Hayır; siz çarçabuk geçmekte olanı (dünyayı) seviyorsunuz. Ve ahireti terk edip-bırakıyorsunuz." (Kıyamet Suresi, 20-21) sözleriyle insanların asıl hayatlarını yaşayacakları ahireti gözardı ettiklerini hatırlatmıştır. Kuşkusuz bu, insanları sonsuz kayba uğratacak bir davranıştır.

Yüksek ilim sahibi, değerli İslam alimi İmam Gazali de bir sözünde bu konuyu hatırlatmış; geçici dünya nimetlerinin, Allah'ın ahirette vereceklerinin yanında nasıl sönük ve değersiz kalacaklarını anlatarak, insanları asıl olarak ahiret için çalışmaya çağırmıştır:

... Dünyadaki hükümdarların rütbeleri onların sahip oldukları makamların yanında küçük ve sönük kalır, onlarla kıyas bile edilemez! Ahiret sultanlığı hakkında Cenab-ı Hakk şöyle buyurur: "Her nereye baksan, bir nimet ve büyük bir mülk (saltanat) görürsün." (İnsan Suresi, 20)

Cenab-ı Hakk'ın büyük bir saltanat dediği ahiret mülkünü sen de yüce tut! Sen de çok iyi biliyorsun ki dünya ve içindekiler çok az ve değersiz şeylerdir. Hayat kısa, dünyadaki nimetlerin devamı kısa ve çok azıcık bir süredir. Sonra bizler kalkıyoruz bu azın azını elde etmek ve azıcık bir süre onunla birlikte olmak için canımızı ve malımızı seferber ediyoruz. Bir kısmımız bunu elde ediyor, bir kısmı elde edemiyor elde edenlere imreniyor. Onu elde etmek için canını ve malını tehlikeye attığına hiç bakmıyorlar. (İmam Gazali, Cennete Doğru, (Yedi Geçit), Minhacü'l-Abidin, sf. 319)

GERÇEK HAYAT AHİRETTEDİR

İnsanlar, yaratılış ve yaşama amaçlarını, Allah'a nasıl kulluk edeceklerini ve hayata dair tüm gerçekleri Kuran'ın kılavuzluğunda öğrenirler. Önceki satırlarda yer verildiği gibi Kuran'da, ahiret için "asıl hayat odur" şeklinde bildirilmiştir. Dolayısıyla şu anda yaşadığımız dünya ayetlerde bildirildiği gibi sadece bir "oyalanma yeri", insanlar için bir "denenme mekanı"dır. İnsan ahiret hayatına geçtiğinde dünya hayatına dair geriye kalan yalnızca zihnindeki kısa hatıralar olacaktır. Dünya hayatının ahiretin yanında "göz açıp kapaması" kadar kısa sürede geçen bir yaşam olduğunu, şöyle bir örnekle açıklayabiliriz:

Rüyanızda çok güzel bir ilkbahar gününde bir ırmak kenarında oturduğunuzu düşünün. Bulunduğunuz ortamda rüzgarın hafif esintisinden kaynaklanan ferahlatıcı bir serinlik, akan suyun hoşa giden sesi, birbirinden gözalıcı çiçekler olduğunu hayal edin. Bir yandan bu güzellikleri izlediğinizi, bir yandan da sevdiğiniz bir arkadaşınızla sohbet ettiğinizi düşünün; havadaki temiz çiçek kokularını kokladığınızı, kuşların güzel cıvıltılarını duyduğunuzu farz edin. Tam bu duyguları hissederken uyandığınızı ve gerçekte yalnızca yatağınızda yatmakta olduğunuzu düşünün. Böyle bir durumda gerçek sandığınız herşeyin, aslında yalnızca bir rüya, beyninizde oluşan bir hayalden ibaret olduğunu ve bir anda kaybolup gittiğini fark edersiniz.

Şimdi bir de, aynı şeyleri uyandıktan sonra gerçekleştirdiğinizi düşünelim. Gerçekten çok iç açıcı bir ırmak kenarında, sevdiğiniz bir arkadaşınızla, çeşitli güzellikleri seyrederek sohbet ettiğinizi varsayalım.

Bu iki olayı da yaşadıktan sonra size "Bunlardan hangisini tercih edersiniz?" diye sorulsa, elbette "Uyandıktan sonra yaptıklarımı" şeklinde cevap verirsiniz. Bunun sebebi, rüyada yapılanların rüyada kalması, insana gerçek hayatında hiçbir şey kazandırmamasıdır. Hiç kimse rüyasında kaybettikleri için ciddi anlamda üzülmez; çünkü bunların asıl hayatını etkilemediğini bilir. İnsan rüyasında, yaptıklarından ne kadar çok haz duysa da, ne kadar çok eğlense de, bu ona hiçbir zaman, gerçek hayatta uyanıkken yaptıkları kadar zevk vermez.

Rüyanın gerçek ile kıyaslanması gibi, dünya hayatı da ahiret hayatı ile kıyaslandığında çok kısa ve geçicidir. Uykudan uyandığınızda rüyanızdaki hayali dünyadan çıkıp gerçek yaşantınıza dönmeniz gibi, çok gerçekçi gibi görünen bu dünya hayatı da kısa bir süre içinde sona erecek ve asıl sonsuz hayatınızı yaşayacağınız ahiret hayatı başlayacaktır. Ahirette insanların dünyada çok kısa süre kaldıklarını anladıkları Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz," (Müminun Suresi, 112-114)

Allah bir başka ayette de, yağmurla birlikte filizlenip sonra kuruyup çer-çöp olan bir ekin örneği gibi, dünya hayatının da "aldanış olan bir meta olduğunu" ve bir gün mutlaka sona ereceğini bildirerek insanları uyarmıştır:

Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin (veya kafirlerin) hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)

O halde Kuran'da haber verilen bu gerçeği bilerek, dünya hayatının geçici nimetlerini elde etmek için hırsa kapılmak, bunların sıkıntısını yaşamak büyük bir yanılgı olur. İman edenler, dünya nimetlerinin Allah'ın kendilerine bir lütfu olduğunu ve tüm bunları Allah'ın rızasını kazanabilmek için birer araç olarak kullanmaları gerektiğini bilirler. Allah, bu ihlaslı tavırlarına karşılık, iman edenlerin yaptıkları her işi bereketli kılar ve onları ahiret hayatında sonsuz cennetiyle ödüllendirir.

Dünyanın bu sahte yüzünü göremeyip onunla yetinenler ise ahirete yönelik bir çaba sarf etmezler. Yaşadıkları dünyayı gerçek zannetmeleri dolayısıyla bütün planlarını bu geçici hayatları için yaparlar. Allah çeşitli hikmetler doğrultusunda onları dünyada kimi zaman nimetlendirse de, asıl hayatlarını yaşayacakları ahirette onları büyük bir kayıp beklemektedir. Allah bu insanların dünya hayatındaki ve ahiretteki durumlarını Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Kim ahiret ekinini isterse, Biz ona kendi ekininde artırmalar yaparız. Kim dünya ekinini isterse, ona da ondan veririz; ancak onun ahirette bir nasibi yoktur. (Şura Suresi, 20)

Evet, Biz onları ve atalarını yararlandırdık; öyle ki, ömür onlara (hiç bitmeyecekmiş gibi) uzun geldi. Fakat şimdi, Bizim gerçekten yere gelip onu etrafından eksiltmekte olduğumuzu görmüyorlar mı? Şu halde, üstün gelenler onlar mı? (Enbiya Suresi, 44)

... De ki: "İnkarınla biraz (dünya zevklerinden) yararlan; çünkü sen, ateşin halkındansın." (Zümer Suresi, 8)

Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir. (Hicr Suresi, 3)

İnsanların ahirette böyle bir durumla karşılaşmamak için, Kuran'daki bu hatırlatmalar doğrultusunda düşünüp öğüt almaları gerekmektedir.

DÜNYADAKİ GÜZELLİKLER EKSİK VE KUSURLUDUR

Şu an yaşadığınız dünya hayatının, ahiret hayatı ile kıyaslandığında rüya veya hayal gibi kalmasının en önemli sebeplerinden biri, dünyanın pek çok eksiklikle dolu olmasıdır. Rüyanızda yediğiniz elmanın verdiği lezzet ve doyuruculuk hissi, uyanıkken aldığınız tat ile kıyaslanınca nasıl bir şey ifade etmiyorsa, dünyada yaptığınız şeylerden aldığınız zevk de, ahirete göre çok eksik ve aldatıcıdır. Allah Kuran'da dünya hayatındaki bu aldatıcılığa karşı insanları şöyle uyarmaktadır:

... Şüphesiz Allah'ın va'di haktır. Artık dünya hayatı sizi aldatmaya sürüklemesin ve aldatıcı(lar) da sizi Allah ile aldatmasın. (Lokman Suresi, 33)

Allah, insanı kuru bir çamurdan yaratmış ve ona Kendi ruhundan üflemiştir; insanı "yok" iken "var" etmiştir. Allah, insan nefsinin tüm özelliklerini; zaaflarını, isteklerini, hoşuna giden ya da ihtiyaç duyduğu şeyleri, endişelerini, korkularını; kısacası herşeyini kendisinden daha iyi bilir. Allah, bizlere ne kadar yakın olduğunu bir ayette şöyle haber vermektedir:

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şah damarından daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)

İnsan, ruhunda her zaman kusursuzluğa karşı derin bir özlem duyar. Onun tüm istek ve tutkularını bilen Allah, imtihanın bir gereği olarak, sayısız nimetin yanında dünya hayatını çeşitli eksiklikler ve kusurlarla iç içe yaratmıştır. Yaşamını sürdürebilmek, tüm bu eksiklikleri giderip, kusurlarından arınabilmek için insanların çaba harcamaları gerekir. Buna rağmen dünya hayatında arzu ettikleri mükemmelliğe ulaşmaları mümkün olmaz. Allah bu nimeti cennete ve ancak ona layık olabilen kullarına has kılmıştır.

Dünya hayatında ise, yalnızca hayatta kalabilmek için dahi pek çok eksiklikle mücadele etmek gerekir; istisnasız her gün yemek yemeye, uyumaya, hastalıklardan korunmaya, temizlenmeye, bakıma ihtiyaç vardır. Aynı şekilde nefsin kötülüklerinden arınmak ve güzel bir ahlak gösterebilmek için de her an vicdan ve akıl kullanılması gerekmektedir.

Kuran'ın "O Allah ki, yaratandır, (en güzel bir biçimde) kusursuzca var edendir, 'şekil ve suret' verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakimdir." (Haşr Suresi, 24) ayetiyle bildirildiği gibi, Allah'ın yaratışı kusursuzdur; Rabbimiz herşeye güç yetiren, dilediği herşeyi yaratmaya kadir olandır. Ancak Allah, dünya hayatında bazı eksiklikler ve kusurlar yaratarak kullarını düşünmeye sevk etmektedir.

Tek tek düşünüldüğünde ve cennet hayatının kusursuzluğuyla kıyaslandığında, dünya hayatındaki eksikliklerin hikmetleri çok daha açık bir şekilde anlaşılabilir. Örneğin bir kişi ne kadar istese de, en fazla 2-3 gün uykusuz kalabilir. Bu sürenin ardından yavaş yavaş şuur kaybı başlar ve kişi kendini bilmez bir hale gelir. Aynı şekilde en fazla 2-3 gün yıkanmayan bir insan, hemen kirlenir, bir süre sonra da vücudunda rahatsızlık verici durumlar oluşur. Ayrıca, yaşamını sürdürebilmek ve sağlığını koruyabilmek için düzenli olarak beslenmek ve kendisine iyi bakmak zorundadır. Aynı şekilde hastalanmak da ciddi bir eksikliktir. Çünkü, insan o kadar acizdir ki, gözle görülmeyecek kadar küçük bir mikrop ya da virüs bile, onu bir anda hasta edip haftalarca dinlenmekten başka birşey yapamayacak hale getirebilmektedir. Böyle bir durumda kişi pek çok işe güç yetiremez ve pek çok şeyden zevk alamaz; başkalarının yardımına ve bakımına muhtaç bir duruma düşer.

Rabbimiz, sonsuz rahmeti dolayısıyla, insanların dünya hayatında muhatap oldukları bu eksiklikleri giderebilecekleri imkanlar da yaratmıştır; güç ve kuvvet kazandıran türlü yiyecekler, temizliği ve bakımı sağlayabilecek malzemeler, hastalığa şifa olabilecek ilaçlar Allah'ın insanlar üzerindeki merhametinin ve korumasının tecellileridir.

Dünya hayatında bu gibi maddi eksikliklerin yanı sıra, bir de manevi zorluklar vardır. İnsanın kalbinin sıkıntıya kapılması, çeşitli korku ve endişeler yaşaması, bu manevi zorluklara dair birkaç örnektir. Ayrıca nefis herşeyden çok çabuk bıkar; büyük bir hevesle başladığı bir işten bir süre sonra sıkılır. Tüm bunlar Allah'ın dünya hayatında özel olarak yarattığı eksikliklerdendir.

Ancak burada şunu da eklemek gerekir ki, dünya hayatında yaşanan bu manevi sıkıntılar iman etmeyen kimseler için büyük bir azaba dönüşürken, müminler tüm bunlardan uzak bir yaşam sürerler. İnsan, nefsindeki pek çok kötü özellikle birlikte yaratılmıştır; ancak iman ve Allah korkusu kişiyi bu kötülüklerden ve nefsinin zaaflarından uzaklaştırır. Allah'a samimi bir iman ve tevekkülle bağlanmak insanların endişe, bıkkınlık, yılgınlık ya da üzüntü gibi manevi sıkıntılar yaşamalarını engeller. Bu nedenle bahsi geçen manevi sıkıntılar asıl olarak inkar edenler için bir zorluğa dönüşmektedir.

Allah, yarattığı tüm bu kusur ve eksikliklerle, insanlara dünyanın sahte yüzünü göstermektedir. Böylece insan, hiçbir eksikliğin olmadığı, herşeyin tam ve kusursuz olduğu bir hayatın; cennetin özlemini çeker. Cennette insanlar sonsuza kadar hiçbir

sıkıntı duymadan yaşayacak, hiçbir şeyden bıkkınlığa ve yorgunluğa kapılmayacaklardır. Allah Kuran'da şu şekilde buyurmaktadır:

(Cennet halkı) Derler ki: "Bizden hüznü giderip yok eden Allah'a hamdolsun; şüphesiz Rabbimiz, gerçekten bağışlayandır, şükrü kabul edendir." Ki O, bizi Kendi fazlından (ebedi olarak) kalınacak bir yurda yerleştirdi; burada bize bir yorgunluk dokunmaz ve burada bize bir bıkkınlık da dokunmaz. (Fatır Suresi, 34-35)

Allah başka ayetlerde cennette insanların, nefislerinin arzuladığı herşeyi bulacaklarını şöyle bildirmiştir:

Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); onların üzerine melekler iner (ve der ki:) "Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin. Biz, dünya hayatında da, ahirette de sizin velileriniziz. Orda nefislerinizin arzuladığı herşey sizindir ve istediğiniz herşey de sizindir. (Fussilet Suresi, 30-31)

İnkar edenler, ahiretin varlığına inanmadıkları için nefislerinin bu yöndeki isteklerini dünya hayatındayken karşılamaya çalışırlar. Dünya nimetlerine ne kadar fazlasıyla sahip olabilirlerse o kadar mutlu olabileceklerini sanırlar. Bundan dolayı Allah'ın "Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak; ki Ben ona, 'alabildiğine geniş kapsamlı bir mal' (servet) verdim. Göz önünde-hazır çocuklar (verdim). Ve sayısız imkan ve fırsatları önüne serdim. Sonra, daha artırmam için tamah eder (doyumsuz istekte bulunur)." (Müddessir Suresi, 11-15) ayetleriyle bildirdiği gibi, hırs ve tamahkarlıkla dünya metaının peşinde koşarlar. Oysa bunların hiçbiri insana aradığı mutluluğu kazandırmaz. Çünkü inkar edenlerin kalplerinde yaşadıkları ve maddi değerlerle doldurmaya çalıştıkları bu boşluğun asıl sebebi Allah'tan uzak bir yaşam sürmeleridir. Allah insanı, ancak Kendisi'ni anmakla huzur bulacak şekilde yaratmıştır. Allah'ın zikrinden uzak olan kimse, mal, mülk, makam veya şöhretin mutluluk getireceğini sanarak hayatını boş emeller peşinde tüketmiş olur.

Dünya hayatındaki çabalarının ne kadar boş olduğunu ise ancak ahirette fark ederler. Dünya hayatında Allah'ın rızasından yüz çevirmelerine karşılık, ahirette acı bir azapla karşılık bulurlar. Bu öyle bir azaptır ki; ailelerini ve dünyada derin bir hırsla bağlandıkları, gecelerini gündüzlerine katarak çalışıp kazandıkları mallarını; sahip oldukları herşeyi, o günün azabından kurtulmak için fidye olarak vermek isterler. Allah inkar edenlerin ahiretteki bu durumunu şöyle bildirmiştir:

Zulmeden her nefis, yeryüzündekilerin tümüne sahip olsa bunu (azaba karşılık) mutlaka fidye olarak verirdi. Onlar azabı görünce pişmanlıklarını

gizlerler, oysa onlar haksızlığa uğratılmadan aralarında adaletle hükmedilmiştir. (Yunus Suresi, 54)

Eğer yeryüzünde olanların tümü ve bununla birlikte bir katı daha zalimlerin olmuş olsaydı, kıyamet günü o kötü azaptan (kurtulmak amacıyla) gerçekten bunları fidye olarak verirlerdi. Oysa, onların hiç hesaba katmadıkları şeyler, Allah'tan kendileri için açığa çıkmıştır. (Zümer Suresi, 47)

Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; kendi eşini ve kardeşini, ve onu barındıran aşiretini de; yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır; (hiçbiri kabul edilmez)... (Mearic Suresi, 11-15)

İnsanı hem dünya hayatındaki sıkıntıdan hem de ahiretteki sonsuz azaptan kurtaracak olan, iman edip Allah'ın rızası için yaşamaktır. Allah Kuran'da, bu ahlakı gösterenler için hem dünyada hem de ahirette güzel bir hayat olduğunu müjdelemektedir:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Büyük İslam alimlerinden Abdülkadir Geylani de insanın dünya hayatının meşgaleleriyle oyalanmayıp, Rabbimiz'in rızasını ve ahireti kazanma talebi içerisinde olmasını hatırlatmış, böyle bir ahlak gösterildiğinde kişinin dünyada terk ettiği herşeyin en hayırlısını ahirette bulacağını söylemiştir:

Senin azm-u gayretin (en büyük gayretin) yeme, içme, giyme ve evlenme gibi basit şeyler olmasın. (Çünkü bunlar gaye değil, gayeye ulaşmak için vasıtadır. Vasıtayı gaye yerine koyma). Unutma ki bunların hepsine olan istek nefis ve tabiattan gelmektedir. Kalb ve sırrın azm-u gayreti nerede? Asıl onu bilmek ve bulmak lazımdır. Şüphen olmasın ki, bu Hakk'ı talepten başka birşey değildir. Senin himmetin, en önemli meselen olmalıdır. O halde azm-u himmetin (en ciddi ve samimi gayretin) sadece Rabbin ve O'nun Katındaki şeyler olsun...

Dünyanın karşılığı ahirettir. Halkın da karşılığı Halik'tir. Dünyadan ahirete, halktan, Halik'e dönmesini bil...

Şu dünyada terk ettiğin herşeyin en hayırlısını ahirette bulursun. Artık sen ömründen tek bir gün kalmışcasına hazırlıklı ol... (Abdülkadir Geylani, Gönül İncileri İkazlar, Türkçeye çeviren: Celal Yıldırım, Bahar Yayınları, sf. 27,28,29)

TUTKU VE HIRS MUTLU OLMAYI ENGELLER

Allah Kuran'da insanların nefislerinde iki ayrı özellik bulunduğunu bildirmektedir. Bunlardan biri kötülüklerden sakındıran ve iyiliği emreden "vicdan", diğeri ise kötülüğü emreden "fücur"dur. "Fücur" kelimesi; "günaha ve isyana girişmek, fasık olmak, yalan söylemek, baş kaldırmak, haktan yüz çevirmek, nizamı bozmak, ahlaki çöküntü, takvanın zıddı" anlamlarına gelir. Yani fücur olarak isimlendirilen kavram, insan nefsinin olumsuz özelliklerinin tümünü kapsamaktadır. Allah Kuran'da, nefse fücuru, aynı zamanda ondan sakınmayı, yani vicdanı ilham ettiğini bildirmektedir:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', Sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Nefsin fücurunun Kuran'da dikkat çekilen önemli özelliklerinden ikisi "tutku" ve "hırs"tır. Ahireti düşünmeyip dünya hayatıyla yetinen bir kimse, sahip olduğu herşeye "hırs" ve "tutku"yla bağlanır. Sanki ölüm ve ahiret çok uzakmış gibi yaşamaya başlar. Nitekim Kuran ahlakından uzak bir yaşam süren toplumlarda, insanların hırslı olmaları övülen hatta aranılan bir özelliktir. Bir kimse hayata ne kadar çok bağlıysa ve dünyadan menfaat elde edebilmek için ne kadar çok çaba harcıyorsa, aynı çarpık anlayışa sahip insanlar tarafından o kadar takdir görür. Oysa bu düşünce yanlıştır. Elbette insan güzel bir hayat yaşamak için çaba harcamalı ve her zaman, her işinde elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalıdır. Ama bu azim ve kararlılık 'Allah'ın beğendiği hayatı' yaşayabilmek için olmalıdır. Yoksa insanların, sahip oldukları herşeyi kendilerine verenin Rabbimiz olduğunu unutarak dünya hırsına kapılmaları ve Kuran ahlakından uzak yaşamaları bir hatadır.

Kuran'ın "Malı 'bir yığma tutkusu ve hırsıyla' seviyorsunuz." (Fecr Suresi, 20) ayetiyle, inkar edenlerin dünya malına olan tutkulu sevgilerine dikkat çekilmiştir. Bir başka ayette ise "... Dünyanın metaı azdır, ahiret, ise muttakiler için daha hayırlıdır..." (Nisa Suresi, 77) sözleriyle Allah, insanların tutkuyla bağlandıkları nimetlerin hepsinin "dünya hayatının metaı" olduğunu hatırlatmıştır. "Meta" kelimesinin sözlük anlamı "az ve değersiz, sonunda yok olucu şey, eşya"dır. Dolayısıyla insanların hırsla tamah ettikleri dünya nimetleri ahirettekilerle kıyaslandığında değersiz ve sahtedir.

SAHTE DÜNYAYA ALDANANLAR SÜREKLİ SIKINTILIDIRLAR

İnsanların yaşamları boyunca karşılaştıkları her olay, duydukları her söz, gördükleri her görüntü ancak Allah'ın izniyle yaratılır. Bu gerçeği bilmek ve bunun rahatlığını yaşamak, imanın getirdiği güzelliklerden biridir. Allah'ın kainattaki tüm varlıklar üzerindeki hakimiyetini, Rabbimiz'in kendisi için daima en doğru, en güzel ve en hayırlı olanı yaratacağını bilen kişiler tevekküllü ve teslimiyetli bir tavır içerisinde olurlar. Bundan dolayı her zaman rahat ve huzurludurlar. Allah'ın herşeyi belirli bir kader doğrultusunda hayır ve hikmet üzerine yarattığını bilir, her işlerinde bunun verdiği güvenle hareket ederler. İman edenlerin bu teslimiyetleri bir ayette şöyle bildirilmiştir:

De ki: "Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez. O bizim Mevlamız'dır. Ve müminler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler." (Tevbe Suresi, 51)

Herşeyin Allah'ın kontrolünde olduğunu bilen mümin, başına ne gelirse gelsin; herhangi bir sıkıntı, zorluk ve darlık karşısında hiçbir şekilde ümitsizliğe düşmez. Her zaman olayların hayırlı yönlerini görmeye çalışır. İnsanın tüm hayatı boyunca yaşayacağı, düşüneceği, söyleyeceği herşey, daha henüz o doğmadan Allah Katında en küçük detayına kadar bellidir. İnsan kendisi için belirlenen bu olaylarla zamanı geldikçe karşılaşır ve onları yaşar. Kaderde herşeyin hayırla sonuçlanacak şekilde yaratıldığını bildiğinden her zaman tevekküllü olur; kendisini rahat ve güvenli hisseder. Allah Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır.
Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şımarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Hadid Suresi, 22-23)

Bu gerçekleri kavrayamayanlar ise, yaşadıkları geçici dünyanın metaına aldanarak kendilerine zulmederler. Olayların Allah'tan bağımsız olarak gerçekleştiği yanılgısına kapıldıkları için bunlara müdahale edebilmenin yollarını ararlar. Olayların zahiren ters gidiyor gibi görünmesi, aleyhlerine gelişmesi, bu kimseler için içinden çıkılmaz bir üzüntü ve huzursuzluk kaynağıdır. Bu yanlış inançlarından dolayı sürekli stres içindedirler; en küçük bir olayda uykuları kaçar, sinirleri yıpranır, bedensel ve ruhsal olarak zarar görürler. İçlerindeki bu sıkıntılardan kurtulabilmek için çeşitli yöntemlere başvururlar; kimi zaman bir eğlenceye katılarak, kimi zaman da hiç düşünmeyerek rahatlamaya çalışırlar. Oysa bu yaptıklarının kalplerine gerçek huzur ve mutluluğu

vermesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü Allah'ın bir ayette "Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur." (Ra'd Suresi, 28) sözleriyle bildirdiği gibi, insan ancak Allah'a yönelmekle, Rabbimiz'e teslim olup O'nun istediği ahlakı yaşamakla huzur bulabilir.

Allah, insanlara dünya hayatının huzursuzluklarından kurtulmanın ve gerçek mutluluğu yaşamanın yolunu gösterdiği halde, bile bile bundan yüz çevirenler yalnızca "kendi kendilerine zulmetmiş" olurlar. Allah bu insanların durumunu bir ayette şöyle bildirir:

Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar. (Yunus Suresi, 44)

Bununla beraber, rahatlamak, huzur bulmak, yaşadıkları stres ve sıkıntılarından kurtulup neşelenmek için yanlış fikirleri benimseyenler, bu dünyada arzu ettiklerini yaşayamadıkları gibi ahirette de telafisi olmayan bir hüsrana uğrarlar. Kuran'da bu kimselerin, Allah'ın yolunu bırakıp, medet umarak peşlerinden gittikleri şeylerin, ahirette onların "helak ve kayıplarını artırmaktan başka bir işe yaramayacağı" belirtilmiştir:

Biz onlara zulmetmedik, ancak onlar kendi nefislerine zulmettiler. Böylece Rabbinin emri geldiği zaman, Allah'ı bırakıp da taptıkları ilahları, onlara hiçbir şey sağlayamadı, 'helak ve kayıplarını' artırmaktan başka bir işe yaramadı. (Hud Suresi, 101)

Unutulmamalıdır ki, Allah Kuran'ın birçok ayetiyle, insanları bağışlayan ve tevbeleri kabul eden olduğunu bildirmiştir. Bir insan bu gerçeklerin farkına varana kadar hayatı boyunca birçok hata yapmış olabilir. Önemli olan yanlış yolda olduğunu kavraması, tevbe etmesi ve Rabbimiz'in bildirdiği güzel ahlakı yaşamaya çalışmasıdır. Kuran'da, Hz. Salih'in kavmine yaptığı bir konuşmada insanların Allah'ın rızasını kazanmak için yapmaları gerekenler şöyle bildirilmiştir:

Semud (halkına da) kardeşleri Salih'i (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, sizin O'ndan başka ilahınız yoktur. O sizi yerden (topraktan) yarattı ve onda ömür geçirenler kıldı. Öyleyse O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. Şüphesiz benim Rabbim, yakın olandır, (duaları) kabul edendir." (Hud Suresi, 61)

Rabbimiz, dua edenin duasına hemen cevap vereceğini ise bir Kuran ayetinde şöyle haber vermektedir:

Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da Benim çağrıma cevap versinler ve Bana iman etsinler. Umulur ki irşat (doğru yolu bulmuş) olurlar. (Bakara Suresi, 186)

BOŞA ÇALIŞIP YORULMAKTADIRLAR

Hemen her insan, dünya hayatında kendince bir başarı elde etmeye çalışır. Her ne kadar ilgilendikleri konular birbirinden çok farklı olsa da bu insanların ortak bir amaçları vardır: Gösterdikleri çabanın, emeğin karşılığını alabilmek... Kendilerine dünya hayatını amaç edinip ahireti gözardı eden kişiler, dünyadaki çabalarının karşılığını aldıklarını görmenin, o uğurda yaşadıkları tüm sıkıntılara değeceğine inanırlar.

Oysa bu insanların gözardı ettikleri çok önemli bir gerçek vardır: "Allah'ın rızası". Bir işi ve bundan alınacak sonucu asıl değerli kılan, Allah'ın o kişiden razı olmasıdır. Allah'ın rızası hedeflenmeden yapılan bir işte harcanan çaba ya da elde edilen başarı, aynı dünya hayatı gibi geçicidir; dünyadaki herşey gibi bir gün yok olur. Bu nedenle Allah inkar edenlerin dünya hayatındaki çabalarını ve yapıp ettiklerini bir "seraba" benzetmiştir. Bu kimseler ahirete gittiklerinde -Allah'ın dilemesi dışında- o ana kadar emek verip sevinç duydukları tüm çabalarının boşa çıktığını göreceklerdir:

İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Görüldüğü gibi bir kimse Allah'ın rızasını gözeterek hareket etmediği takdirde, dünyanın en önemli işini yapıyor olsa da, Allah Katında bunun değeri olmayabilir. Allah'ın rızasına uygun hareket etmediği sürece, bu kişinin çevresindeki herkes tarafından takdir edilmesi veya iyi işler yapan biri olarak tanınması, yaptıklarının boşa gitmesini engelleyemez. Allah kendilerini iyi işler yapmakta sanan kimi insanların ahiretteki durumunu Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar. (Kehf Suresi, 104)

İnsanın, hırsla peşinden koştuğu şeylerin, ahiretteki nimetlerin yanında ne kadar değersiz olduğunu öldükten sonra anlaması, sonsuz bir pişmanlığa sebep olur. Hayatı boyunca harcadığı tüm çabanın boşa gittiğini öğrenmesi, bu üzüntüsünü sonsuza dek

sürecek bir hüsrana dönüştürecektir. Allah bu kimselerin ahiretteki durumlarını şöyle bildirmiştir:

İşte bunların, ahirette kendileri için ateşten başkası yoktur. Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 16)

Kuşkusuz bir ömür boyunca harcadığı çabanın boşa çıkmasını hiçbir insan istemez. Bunun çözümü, insanın geçici bir dünya için değil, gerçek olan sonsuz ahiret hayatı için çaba harcamasıdır. Eğer kişi, her işinde Allah'ın rızasını kazanmayı hedefler, tüm çabasını Rabbimiz'in beğendiği ahlakı yaşayabilmek için harcarsa yaptığı en küçük bir iyiliğin bile eksiksiz olarak karşılığını almayı umabilir. Allah bir ayetinde Hz. Lokman'ın oğluna verdiği bir öğüdü şöyle bildirmiştir:

"Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (herşeyden) haberdardır." (Lokman Suresi, 16)

Allah bir başka ayetinde ise iman edenlerin salih amellerine Kendi fazlından da ekleyeceğini bildirmiştir:

Ama iman edenler ve salih amellerde bulunanlar, onlara ecirlerini eksiksiz ödeyecek ve onlara Kendi fazlından ekleyecektir de. Çekimser davrananlar ve büyüklenenler, onları acıklı bir azabla azablandıracaktır ve kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 173)

O halde yanlış yoldaki bir insanın yapması gereken, böyle bir gün ile karşılaşmadan önce tevbe edip Rabbimiz'e yönelmesidir:

Allah'tan, geri çevrilmesi olmayan bir gün gelmeden evvel, Rabbiniz'e icabet edin. O gün, sizin için ne sığınılacak bir yer var, ne sizin için inkar (etmeye bir imkan). (Şura Suresi, 47)

ALLAH İNKAR EDENLERİ HEM DÜNYADA HEM DE AHİRETTE AZAPLANDIRIR

Dünyanın sahte yüzüne kapılan insanlar sadece ahirette değil, dünya hayatında da Allah'ın dilemesiyle bu hatalarının karşılığını görürler. Kuran ahlakını yaşamayan bir insan, dünyanın en zengin veya en bilgili kişisi olsa dahi, çoğu zaman sahip olduğu bu özelliklerin hiçbiri onu mutlu etmez. İnkar etmelerinden dolayı, Allah hayatlarının hemen her anında bu kişilerin kalplerine sıkıntı ve huzursuzluk verir. Nefislerinin hoşuna giden pek çok nimetle iç içe yaşadıkları halde, bunların hiçbirinden gerçek anlamda zevk alamazlar. Ne kadar mutlu ve huzurlu görünseler de, bu genellikle aldatıcıdır.

İnkar edenlerin yaşadıkları sıkıntı, hayatlarının her alanına yayılmıştır. Allah'ın kudretini takdir edememeleri, kaderi düşünüp olaylara hayır gözüyle bakmamaları, güzel ahlak göstermemeleri onları zor bir hayata sürükler. Üstelik Kuran ahlakının insanlara nasıl mükemmel ve huzurlu bir hayat sunduğunu kavrayamadıkları için, dünyadaki her insanın kendileriyle aynı sıkıntılar içerisinde yaşadığını sanırlar. Oysa yaşadıkları sıkıntılar tümüyle kendi inanç bozukluklarından kaynaklanmaktadır. Allah Kuran'da doğru yoldan sapan kimseler için, inkar etmeleri sebebiyle dünya hayatında da azap olduğunu bildirmiştir:

... Allah, kimi saptırırsa, artık onun için hiçbir yol gösterici yoktur. <u>Dünya hayatında onlar için bir azap vardır, ahiretin azabı ise daha zorludur</u>. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu da yoktur. (Rad Suresi, 33-34)

Allah'ın, güzel bir hayat yaşamaları için indirdiği hak dinden yüz çeviren insanların yaşamlarının çeşitli kesimlerine baktığımızda, bu sıkıntının ne kadar kapsamlı ve etkili olduğu çok daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu kimselerin çoğunun çocukluk yıllarından itibaren en büyük hayalleri, çok para kazanıp zengin olmak ve bunu diledikleri şekilde harcamaktır. Bu onlar için öyle önemlidir ki, amaçlarına ulaşabilmek için gerektiğinde her türlü fedakarlığı göze alabilirler. Öğrencilik yılları sona erip hayatlarıyla ilgili ciddi sorumluluklar almaya başladıklarında, artık yaşamın zorluklarıyla da karşılaşmak durumunda olduklarını düşünürler.

İnsanlara rızkı verenin Allah olduğunu, nimetini dilediğine açıp dilediğine kıstığını düşünmedikleri için zenginlik, makam gibi geçici değerleri elde edebilmek amacıyla kendilerini yıpratırlar. Bu uğurda çaba harcarken çoğu zaman sevdikleri şeylerden de fedakarlık etmek zorunda kalırlar. Bir yığın güçlük ve sıkıntıdan sonra, kendilerini mutlu edeceğini sandıkları dünyanın sahte süslerini belki elde ederler ama sonuç yine de farklı değildir. İsteklerine ulaşmak için yaşadıkları sıkıntının yanında, artık bir de bunları kaybetme korkusunun huzursuzluğunu duymaya başlamışlardır. Ellerindekilerle mutlu olmayı, sahip oldukları nimetlerle yetinmeyi bilmezler. Sürekli olarak içerisinde bulundukları durumdan şikayet eder, sahip olamadıkları şeylerden dolayı hallerinden

yakınırlar. Kendilerinden daha zengin, daha kültürlü, daha yetenekli, daha güzel birini görmeleri bile morallerinin bozulması için yeterli olur.

Yaşadıkları sıkıntılı ruh halini dışarıya belli etmemeye gayret ederler. Çeşitli işlerle oyalanmaya, neşelenmeye, ruhlarındaki sıkıntılardan kurtulmaya çalışırlar. Zaman zaman gerçekten de geçici ve yüzeysel anlamda neşelendikleri olur. Bu tür zamanlarda, görünüşte mutludurlar; ama bu kalıcı bir mutluluk değildir. İçinde bulundukları ruh halini, endişelerini, korkularını dışarıya yansıtmamaya çalıştıklarından her zaman psikolojik açıdan baskı altındadırlar. Nitekim sıkıntılarını unutsalar bile, Allah'a tevekkül etmedikleri için herhangi başka bir olay yüzünden bir anda yeniden umutsuzluğa, karamsarlığa ve üzüntüye kapılabilirler. Ticaretle uğraşan birinin neşeli kahkahalar atarken, bir anda borcunu hatırlaması; benzer bir ortamda, bir öğrencinin kırık notlarını, yaşlıların gençliklerini, bir yakınını kaybedenin onunla beraber geçirdiği zamanlarını hatırlaması; kimisinin ayrıldığı arkadaşını, kimisinin de giderek kaçınılmaz son olan ölüme yaklaştığını düşünmesi, bir anda üzülmelerine ve durgunlaşmalarına neden olur.

Bu kimselerin zengin fakir, genç yaşlı, güzel veya çirkin olmaları da bu durumu değiştirmez. Sabahtan akşama kadar ağır şartlar altında çalışmak zorunda olan bir kimse de, hiçbir sorumluluk üstlenmek zorunda olmayan refah içerisindeki bir kişi de aynı konumdadır. Çevrelerindeki insanlardan gerçek anlamdaki ilgi, ihtimam, sevgi ve şefkati görememenin sıkıntısını sürekli olarak yaşarlar. Her gün düzenli olarak yaptıkları işlerin, üstlendikleri sorumlulukların hiç bitmeyeceğini düşündüklerinden, bütün bunlardan bıkkınlık duyarlar. Yaşadıkları hayatın ne kadar monoton ve anlamsız olduğunu fark etmeleri, ama buna çözüm bulamamaları ise, onları daha ciddi huzursuzluklara iter.

Bu durumdaki insanlar, Allah'a iman etmedikleri sürece, yaşadıkları sıkıntılardan ve endişelerden kurtulamazlar. Ancak yine de çözümü Allah'a sığınıp O'nun gösterdiği yola uymakta aramazlar. Yaşadıkları hayata alışmaya çalışır, zorluk ve sıkıntıları, hayatın bir parçası olarak kabullenirler.

Gerçekte ise Allah yaşadıkları tüm bu sıkıntılarla inkarlarına karşılık onları dünyada iken azaplandırmaktadır. Asıl gerçek yaşamları olan ahiret hayatını gözardı edip dünyanın sahte metaına yönelmeleri nedeniyle bu dünyanın acıları onlar için süreklidir.

Kuran'da "Artık Allah, onlara dünya hayatında 'horluğu ve aşağılanmayı' taddırdı. Eğer bilmiş olsalardı, ahiretin azabı gerçekten daha büyüktür." (Zümer Suresi, 26) ayetiyle bildirildiği gibi, ahirette onlar için bundan çok daha büyük bir azap vardır. Dünya hayatındayken yalanladıkları ahiretin ve ahiret azabının gerçekliğini orada iken tasdik edeceklerdir; ama bu onlara bir fayda sağlamayacak, Allah'ın laneti ve azabı ile karşılık göreceklerdir:

Cennet halkı, ateş halkına (şöyle) seslenecekler: "Bize Rabbimiz'in vadettiğini gerçek buldunuz mu?" Onlar da: "Evet" derler. Bundan sonra içlerinden seslenen biri (şöyle) seslenecektir: <u>"Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun. Ki onlar Allah'ın yolundan alıkoyanlar, onda çarpıklık arayanlar ve ahireti tanımayanlardır."</u> (Araf Suresi, 44-45)

SAHTE DÜNYANIN SAHTE DEĞERLERİ

Ahireti unutup dünyayı yegane yaşam olarak düşünen insanlar kendilerine Kuran ahlakından uzak bir ahlaki sistem kurmuşlardır. Bu insanlar kimi zaman Kuran'da emredilen tavırlara uygun davranıyor görünebilirler ama bunları yaparken bile aslında dünyevi bir hırsla hareket etmektedirler. Örneğin bu bakış açısına sahip olan kimseler doğruluk, dürüstlük, samimiyet, yardımseverlik, mütevazilik, fedakarlık, sadakat gibi güzel vasıflara sahip olmayı kimi zaman etraflarındakilere hoş görünmenin ve onlar arasında belli bir yer edinmenin bir yolu olarak görürler. Ve bu amaçla benzer davranışlarda bulunurlar. Ama gösterdikleri davranışlar yapmacıktır ve dünyevi çıkarlar üzerine kurulu olduğu için geçicidir. Arkadaşlarına mütevazı ve fedakar bir yaklaşım içinde olan bir kişi, kendisi için bir fayda sağlamadığını anladığı anda birdenbire son derece kibirli, küstah ve bencil bir insana dönüşebilir.

Ayrıca bu cahiliye ahlakını yaşayan insanlar sürekli çıkar hesabı içindedirler. Yapacakları işten önce "acaba böyle davranırsam kim ne der, hakkımda ne düşünür, bu davranıştan nasıl bir kazanç elde ederim?" şeklinde hesaplamalar yaparlar. Bu, onların Allah'ın rızasını değil de eşlerinin, dostlarının, arkadaşlarının isteklerini ve kendi istek ve arzularını göz önünde bulundurduklarının göstergesidir. Bu durumda sevgi, samimiyet, iyilik, dostluk, merhamet, sabır gibi özellikler sürekli olmaz; bunların asılları değil sadece sahteleri bilinir. Yalnızca dünya hayatına yönelen cahiliye insanlarının sahte değerleri üzerine kurduğu geçici hisler yaşanır.

Sevgi

Allah, pek çok duygu gibi insanların kalplerine sevgi hissini de yerleştirmiştir. İnsanın yapması gereken, bu özelliğini Allah'ın Kuran'da verdiği öğütler doğrultusunda en doğru şekilde yönlendirmesidir. Müminler Kuran'ı rehber edindikleri için sevgilerini; kendilerini ve sahip oldukları tüm nimetleri yaratan Rabbimiz'e, ve O'nun rızasını hedefleyen müminlere yöneltirler.

Dünya hayatının süsüne kapılanlar ise Allah'ın kendilerine imtihan için verdiği nimetlere tutkulu bir sevgi ile bağlanırlar; örneğin insanları "Allah'ı sever gibi severler". Allah, Kuran'da inkar edenlerin bu çarpık sevgi anlayışını şöyle bildirmektedir:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)

İnkar edenlerin bu çarpık sevgi anlayışlarını yönlendirdikleri konulardan biri de dünya malıdır. Mala olan sevgilerinin şiddetiyle bu geçici metaya hırsla bağlanmış, nefislerinin cimri ve bencil tutkularına yenik düşmüşlerdir. Kuran'da inkar edenlerin bu tavırları şöyle bildirilmiştir:

Muhakkak o, mal sevgisinden dolayı (bencil ve cimri tutumundan) çok katıdır. (Adiyat Suresi, 8)

Oysa Allah Kuran ayetleriyle insanlara malın yalnızca dünya hayatına ait bir deneme konusu olduğunu bildirmiş ve bu tutkuya karşı insanları uyarmıştır:

Bilin ki, mallarınız ve çocuklarınız ancak bir fitnedir (imtihan konusudur.) Allah yanında ise büyük bir mükafat vardır. (Enfal Suresi, 28)

Ey iman edenler, ne mallarınız, ne çocuklarınız sizi Allah'ı zikretmekten 'tutkuya kaptırarak-alıkoymasın'; kim böyle yaparsa, artık onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Münafikun Suresi, 9)

Bu gerçeklerden haberdar olan müminler mal sevgisine kapılmazlar. Sahip oldukları nimetleri kendilerine lütfedenin Rabbimiz olduğunu bildikleri için, bu onların Allah'a şükretmelerine vesile olur. Kendilerine verilen maddi imkanları Allah'ın rızasını kazanabilecekleri hayırlı işler için kullanır, daha fazlasına sahip olmayı da hayırlarda

kullanabilmek için isterler. Kendisine çok büyük hazineler verilen Hz. Süleyman, bu nimetleri hangi amaçla istediğini şöyle dile getirmiştir:

O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal (veya at) sevgisini Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim." ... (Sad Suresi, 32)

Kuşkusuz Hz. Süleyman'ın bu üstün ahlakı, iman edenlerin dünya hayatının zenginliklerine karşı nasıl bir bakış açısı içerisinde olmaları gerektiğini bizlere göstermektedir. İnsanın sevgisini asıl yöneltmesi gereken, kendisini her an koruyup kollayan, sınırsız nimet veren Rabbimiz'dir.

Kuran ahlakından uzak kişilerin sevgilerinin sahteliğini yansıtan en önemli olaylardan biri arkadaş seçimidir. Ahiretin varlığını düşünmeden hareket eden kişilerin arkadaşlıklarındaki ana mantık, genellikle dünyada karşılıklı olarak en fazla menfaati sağlamak üzerine kuruludur. Her iki tarafın da birbirlerinde aradıkları belli başlı özellikler vardır; maddi manevi kendisine çeşitli çıkarlar sunabilecek, toplumda kendisine saygınlık ve prestij kazandırabilecek bir arkadaş ararlar.

Seçtikleri kişinin fiziksel görünümüne, ailevi durumuna, maddi gücüne, tahsiline ve yeteneklerine önem verirler. Sevgi, saygı, sadakat, vefa gibi güzel ahlak özellikleri ise çoğu zaman geri plandadır. Bu mantıkla kurulan bir arkadaşlıkta ise elbette gerçek sevgi ve saygı olmadığı için gerçek bir mutluluk da yaşanmaz. Bu durum, Kuran ahlakından uzak yaşayan insanların evlilik anlayışı için de geçerlidir, evlilik hayatında da arkadaşlıklarında olduğu gibi karşılıklı çıkar ilişkisi devam eder.

İman eden bir insan içinse bunun tam tersi geçerlidir. Allah'a inanan bir insan karşısındaki insanı da yine Allah'a olan imanı, bağlılığı, güzel ahlakı ölçüsünde sever ve sayar. Onunla dünyevi çıkarları için, geçici bir beraberliği değil, sonsuza kadar sürecek, Allah'ın rızasına uygun bir sevgiyi yaşamayı umut eder. Allah ahirette bu insanları eşleriyle birlikte ödüllendireceğini şöyle haber vermiştir:

Gerçek şu ki, bugün cennet halkı, 'sevinç ve mutluluk dolu' bir meşguliyet içindedirler. Kendileri ve eşleri, gölgeliklerde, tahtlar üzerinde yaslanmışlardır. (Yasin Suresi, 55-56)

"Ey kullarım, bugün sizin için korku yoktur ve siz mahzun olmayacaksınız." "Ki onlar, Benim ayetlerime iman edenler ve Müslüman olanlardır." "Siz ve eşleriniz cennete girin; 'sevinç içinde ağırlanacaksınız." "Onların etrafında altın tepsiler ve testilerle dolaşılır; orada nefislerin arzu ettiği ve gözlerin lezzet (zevk) aldığı herşey var. Ve siz orada süresiz kalacaksınız." "İşte, yaptıklarınız dolayısıyla mirasçı kılındığınız cennet budur." (Zuhruf Suresi, 68-72)

İyilik

Kuran ahlakından uzak yaşayan toplumlarda, iyilik kavramı hakkında her insanın kendine göre farklı fikirleri vardır. Oysa Allah Kuran'da iyiliğin gerçek tanımını insanlara şöyle bildirmiştir:

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitab'a ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve müttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

... ama iyilik sakınan(ın tutumudur)... (Bakara Suresi, 189)

Kuran ahlakından habersiz yaşayan kimi insanların, kendilerini "iyiliksever" ya da "temiz kalpli" gösterme çabaları, temelde kendi vicdanlarını rahatlatmaya ve insanların beğenisini kazanmaya yönelik hareketlerdir. Bu kişiler herhangi birine iyilik yapacakları zaman çoğunlukla bu işin karşılığında ellerine ne geçeceğini düşünürler. Yardıma ihtiyacı olan kişi maddi imkanları yerinde olan biriyse, daha sonra bu kimsenin kendilerine sağlayabileceği menfaatleri gözönüne alarak, hemen harekete geçerler. Çevresinde pek söz sahibi olmayan veya maddi imkanları yetersiz olan birine yardım etmeleri gerektiğinde ise, hemen kar–zarar hesabı yaparlar. Böyle bir durumda yardım etmekte ve iyilik yapmakta zorlanırlar; çünkü karşılık olarak alabilecekleri pek bir şey yoktur. Bu yüzden yapacakları iyiliği ağırdan alır, isteksiz ve ilgisiz bir tavır sergilerler veya hiç yapmazlar.

Bunların yanı sıra, kimi insanlar da daha çok istekte bulunabilmek için iyilik yaparlar. İyilikte bulunurken, Allah'ın rızasını kazanma amacıyla değil, insanlardan ya da dünya hayatının menfaatlerinden daha fazla yararlanabilme gayesiyle hareket ederler. Oysa iman sahibi bir insan iyiliği, karşılığını yalnızca Allah'tan umarak ihlasla yapar. Her davranışında olduğu gibi, iyilik yaptığındaki amacı da yine yalnızca Allah'ın rızasını kazanabilmektir. Rabbimiz bu ihlaslı tavırlarına karşılık olarak, müminler için yaptıklarının 'daha güzeli ve fazlası' olduğunu bildirmiştir:

<u>Kim bir iyilikle gelirse, kendisine bunun on katı vardır</u>, kim bir kötülükle gelirse, onun mislinden başkasıyla cezalandırılmaz ve onlar haksızlığa uğratılmazlar. (Enam Suresi, 160)

De ki: "Ey iman eden kullarım, Rabbiniz'den sakının. Bu dünyada iyilik edenler için bir iyilik vardır. Allah'ın arzı geniştir. Ancak sabredenlere ecirleri hesapsızca ödenir." (Zümer Suresi, 10)

Güzellik yapanlara daha güzeli ve fazlası vardır. Onların yüzlerini ne bir karartı sarar, ne bir zillet, işte onlar cennetin halkıdırlar; orada süresiz kalacaklardır. (Yunus Suresi, 26)

Göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır; öyle ki, kötülükte bulunanları, yaptıkları dolayısıyla cezalandırır, <u>güzel davranışta bulunanları da daha güzeliyle ödüllendirir.</u> (Necm Suresi, 31)

Dostluk

Allah Kuran'ın "Kim Rahman (olan Allah)ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun 'üzerini kabukla bağlattırırız'; artık bu, onun bir yakın dostudur." (Zuhruf Suresi, 36) ayetiyle, Allah'ın dininden yüz çeviren insanların şeytanın dostu haline geldiklerini bildirmektedir. Bir başka ayette ise bu gerçek "Biz gerçekten şeytanları,

inanmayacakların dostları kıldık." (Araf Suresi, 27) sözleriyle haber verilmiştir. Şeytan, dost edindiği kimseleri etkisi altına almakta ve onları kendi çirkin ahlakı doğrultusunda yönlendirmektedir.

Allah'ın rızası ve hoşnutluğu yerine şeytanın dostluğunu kazanan kimseler, Allah'ın insanlar için yarattığı pek çok nimetten mahrum kalırlar. Bu nimet kayıplarından biri hiç kimseyle gerçek anlamda dost olamamalarıdır. Dostluk, Kendisi'ni dost edinenlere Rabbimiz'in verdiği bir nimettir. Kuran'da "Sizin dostunuz (Veliniz), ancak Allah, O'nun elçisi, rüku' ediciler olarak namaz kılan ve zekatı veren müminlerdir." (Maide Suresi, 55) ayetiyle haber verildiği gibi, Allah bu kimselere salih müminlerin dostluğunu nasip eder.

Şeytanın dostluğu ise, insanı daima yalnız bırakır. Çünkü, şeytan dost edindiği kimselere yalanı, fıskı, isyanı, kötülüğü, inkarı, kini ve nefreti hoş gösterir. Şeytanın etkisindeki bir kimse, çevresindekilere karşı böyle bir ahlak anlayışı ile yaklaşır. Genellikle öncelikli olarak kendi menfaatlerini göz önünde bulundurarak hareket eder; daima kendisini düşünür; en iyi arkadaşı daima kendisidir. Bu nedenle söz konusu kişilerin Kuran'da kastedilen manada gerçek ve kalıcı dostluklar kurmaları mümkün olmaz..

Kuran ahlakının yaşanmadığı bir toplulukta, insanların yardım isteyebilecekleri, işlerini, mal mülk gibi değerli eşyalarını ya da paralarını emanet edebilecekleri, sır verebilecekleri güvenilir ve candan bir dost bulmaları çok zordur. Dahası bu durumu o kadar kabullenmişlerdir ki, bunu adeta hayatın değişmez bir kuralı olarak görmektedirler.

Böylesine güvensiz bir ortamda insanların rahat ve huzurlu olmaları ise mümkün değildir. Çünkü, kendilerine karşı dost gibi görünen kişiler bile, aslında yalnızca menfaat peşinde olabilmektedirler. Bu nedenle karşılarındaki kişilere olan bakış açıları da dostluktan çok uzaktır. Birbirlerinin işine, arabasına, evine kısaca tüm imkanlarına kıskanarak bakabilir; onlardan üstün konuma gelme hırsına kapılabilirler. Bunun için, en küçük bir fırsatı bile kaçırmadan birbirlerinin eksiklerini bulmaya ve birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırlar.

Bu anlayışla hareket eden kimseler son derece güvensiz ve samimiyetsiz bir ortam içerisinde yaşadıklarının ve gerçek anlamda kimseyle dost olamadıklarının farkındadırlar. Ancak çözümü Allah'ın kendileri için seçip beğendiği Kuran ahlakını yaşamakta aramadıkları için, bu durumdan kurtulamazlar. Doğru yola yönelmeyen bu insanların ahirette de hiçbir dostları olmayacaktır. Dünyada yaşadıkları huzursuz, samimiyetsiz, güvensiz ortam ahirette çok daha fazlasıyla karşılarına çıkacaktır. Dünya hayatında şeytanı dost edinenlerin ahiretteki konumunu Rabbimiz şöyle bildirmiştir:

"Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur." (Hakka Suresi, 35)

Artık onlar ve azgınlar onun içine dökülüverilmiştir.
Ve İblis'in bütün orduları da.
Orada birbirleriyle çekişip tartışarak derler ki:
"Andolsun Allah'a, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz,"
"Çünkü sizi (yalancı olanları) alemlerin Rabbiyle eşit tutuyorduk.
"Bizi suçlu-günahkarlardan başka saptıran olmadı."
"Artık bizim için ne bir şefaatçi var,"
"Ne de candan-yakın bir dost." (Şuara Suresi, 94-101)

İman edenlerin birbirleriyle olan dostlukları ise çok sağlam ve süreklidir. Çünkü müminleri biraraya getiren, onları birbirleriyle dost kılan, Allah'a olan samimi imanları ve Allah korkularıdır. Rabbimiz'in bir ayette "Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani siz düşmanlar idiniz. O, kalplerinizin arasını uzlaştırıp-ısındırdı ve siz O'nun nimetiyle kardeşler olarak sabahladınız. Yine siz, tam ateş çukurunun kıyısındayken, oradan sizi kurtardı. Umulur ki hidayete erersiniz diye, Allah, size ayetlerini böyle açıklar." (Al-i İmran Suresi, 103) sözleriyle bildirdiği gibi, iman edenler birbirlerinin kardeşleridir. Bundan dolayı aralarındaki imana dayalı gerçek dostluk, Allah'ın izniyle hem dünyada hem de ahiret hayatında sonsuza kadar devam eder.

Kim Allah'a ve Resul'e itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberler, doğrular (ve doğrulayanlar), şehidler ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaştır onlar? (Nisa Suresi, 69)

Sabır

Kuran ahlakının yaşanmadığı topluluklarda, olaylar karşısında aşırı tepkiler vermeyip sakin davranmayı tercih edenler genellikle sabırlı kişiler olarak tanımlanırlar. Oysa bu kimseler de beklenmedik olaylarla karşılaştıklarında itidalli tavırlarından kolaylıkla taviz verebilirler. Herkesin sakin ve sabırlı biri olarak bildiği bir kişi, bir anda saldırgan, asabi ve kontrol edilemez bir kişilik sergileyebilir. Çünkü gerçekte gösterdikleri tavır sahte bir "sabır" yani "tahammül"dür.

Tahammül ile sabır birbirinden tamamen ayrı kavramlardır. Tahammülün belli bir sınırı vardır ve bu sınır kişiden kişiye değişir. Bu sınır aşıldığında kişinin itidalli ve sakin tavrı, yerini çeşitli tavır bozukluklarına bırakır. Sabır ise Allah korkusundan kaynaklanan, olaylara ve şartlara göre değişkenlik göstermeyen bir ahlak özelliğidir. İnsanların, zorluk ve sıkıntılar karşısında sabredebilmeleri, ancak Allah'ın sonsuz gücünü kavramakla, O'nun yarattığı her olaya hayır gözüyle bakıp tevekkül etmekle mümkün olur. Dolayısıyla gerçek sabır iman edenlere özgü bir özelliktir ve Kuran ahlakını yaşamayan kimselerin güç yetiremeyecekleri bir ahlaki güzelliktir.

Kuran'da müminlerin sabırlı ve tevekküllü olduklarına şöyle dikkat çekilmiştir:

Onlar sabredenler ve Rablerine tevekkül edenlerdir. (Nahl Suresi, 42)

Ve onlar, Rablerinin yüzünü (hoşnutluğunu) isteyerek sabrederler... (Rad Suresi, 22)

Adalet

Allah Kuran'da insanlar arasındaki üstünlüğün yalnızca takvaya dayalı olduğunu bildirmiştir. (Hucurat Suresi, 13) İman, Allah korkusu ve güzel ahlak gibi önemli özelliklerin gözardı edildiği topluluklarda ise, üstünlük ölçüleri çok farklıdır. Bu kimseler üstünlüğün toplumun önde gelenlerinden olmakla, mal mülk edinip, itibarlı ya da şöhretli bilinmekle elde edilebileceğini sanırlar. Bu bakış açısı toplum fertlerinin birçoğu tarafından kabullenildiği için, genelde fazla malı-mülkü olmayan kişiler; zengin ve çevresi geniş olan kimselerin yanında pek söz sahibi olamazlar. Böyle bir toplumda insanların çevrelerindeki kişilere gösterdikleri tavırlar, aldıkları kararlar, olayları değerlendirme şekilleri, çıkardıkları sonuçlar hep bu bakış açılarıyla doğru orantılıdır. Dolayısıyla bu düşünceyle hareket eden kimseler arasında gerçek bir adalet anlayışından bahsetmek de mümkün olmaz.

İman sahibi kimseler arasında ise böyle bir durum söz konusu olmaz. Her zaman Allah'ın Kuran'da bildirdiği ahlakı ölçü alarak hareket ederler. Bundan dolayı daima

hakkı ve adaleti ön planda tutarlar. İnsanları sahip oldukları dünyevi değerlere göre değil, Allah'tan gereği gibi korkup sakınmalarına, güzel ahlaklarına göre değerlendirirler. Güçlü ya da imkan sahibi olandan yana değil, daima haklıdan ve haktan yana olan bir tavır sergilerler. Kendilerinin veya yakınlarının aleyhinde bile olsa, adaletten taviz vermezler. Dünyevi kıstaslarla karar vermez, Allah'ın emrettiği şekilde hareket ederler. Allah, adalet konusundaki ölçüyü Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahitler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Sonuç

Bu bölümde inkarcılarla ilgili olarak anlatılanlar, dünya hayatını esas alan kimselerin hayata bakış açılarının sadece küçük bir bölümünü yansıtmaktadır. Bu insanların yaşamlarındaki ana mantık, her zaman için yalnızca dünya hayatının menfaatlerini düşünerek hareket etmeleridir. Ahiretin varlığını ve orada nasıl bir durumla karşılaşacaklarını ise hiçbir şekilde akıllarına getirmek istemezler. Ölüm ve ahiret konusu kendilerine hatırlatıldığında ise, genellikle çeşitli bahanelerle düşünmekten kaçarlar. Yaşadıkları bu dünyanın yalnızca geçici bir imtihan yeri olduğunu; eşlerinin, çocuklarının, ailelerinin, sahip oldukları evlerin, arabaların; kısacası çevrelerindeki herşeyin bu imtihanın bir parçası olduğunu anlamaya yanaşmazlar. Çünkü bunu kabullenmeleri, geçici bir dünyanın metaları için boş yere hırslandıklarını da kabullenmeleri anlamına gelecektir. Kuran'da insanların bu gerçeği kabullenmemek için ahireti inkar ettikleri şöyle bildirilmektedir:

Muhakkak, bunlar da diyorlar ki: (Bütün herşey) Bizim yalnızca ilk ölümümüzdür; biz yeniden diriltilip-kaldırılacak değiliz. Eğer doğru sözlüyseniz, şu halde atalarımızı getirin bakalım. (Duhan Suresi, 34-36)

Bu kimseler ahirette dünya hayatındayken inkar ettikleri gerçeklerle karşılaştıklarında büyük ve geri dönüşü olmayan bir pişmanlığa kapılacaklardır. Allah, inkar edenlerin ahirette bu gerçeği fark ettiklerinde pişmanlıklarını şöyle dile getireceklerini bildirmiştir:

Ve derler ki: "Eğer dinlemiş olsaydık ya da akıl etmiş olsaydık, şu çılgınca yanan ateşin halkı arasında olmayacaktık. (Mülk Suresi, 10)

Ayette belirtilen pişmanlığı yaşamamak için, her insan ölümle karşılaşmadan önce mutlaka bu gerçekleri düşünmeli ve hayatını Allah'ın razı olacağı şekilde yönlendirmelidir. Yaşadığımız dünyanın geçiciliğini kavramalı, hayatının her anını bu şuurla değerlendirmelidir.

SAHTE DÜNYANIN ATEŞE ÇAĞIRAN ÖNDE GELENLERİ

Tarih boyunca her toplumun inkar edenleri arasında; çevrelerindeki insanları yönlendiren, bu kimseler tarafından örnek alınan, hayatlarına özenilen birtakım kişiler olmuştur. Allah'a isyan eden ve O'nun ayetlerini yalanlayan bu kimseler, sahip oldukları imkanları, insanları Allah'ın yolundan saptırmak için kullanmışlardır. Allah Kuran'da bu insanları, "ateşe çağıran önderler" (Kasas Suresi, 41) olarak adlandırmıştır.

Kuran'da geçmiş dönemlerde yaşadıkları bildirilen Firavun ve Karun böyle kimselerdendir. Allah "... Onlar Firavun'un emrine uymuşlardı. Oysa Firavun'un emri doğruya-götürücü (irşad edici) değildi. O, kıyamet günü kavminin önderliğine geçer, böylece onları ateşe götürmüş olur. Sonunda vardıkları yer, ne kötü bir yerdir." (Hud Suresi, 97-98) ayetleriyle Firavun'un kıyamet gününde kavmini ateşe götürmeye önderlik edeceğini haber vermiştir.

Kendilerinden sonraki tüm toplumlar için önemli birer ibret vesilesi olan Firavun ve Karun'un ortak özelliği, çok büyük bir zenginliğe sahip olmaları, ancak bu imkanlarını şeytanın yolunda kullanmalarıdır. Bunun sonucunda her ikisi de Allah'ın azabıyla karşılaşmışlardır. Çünkü insanların dünya hayatında sahip oldukları hiçbir şey; ne zenginlikleri ne yakın dostları ne de toplumdaki itibarları onları, Allah'ın dünyada ve ahirette vereceği azaptan kurtarabilir. Dolayısıyla bu gibi insanların dünya hayatında inkardan yana gösterdikleri çaba, yalnızca kendi aleyhlerinedir. Allah Kuran'da, Firavun ve Karun gibi "refah içerisinde şımaran önde gelen" kimselerin dünya hayatında yaptıklarıyla "ancak kendilerine yönelik bir düzen kurduklarını" bildirmektedir:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli- düzenler kursunlar diye- oranın suçlu-günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (Enam Suresi, 123)

Sahip olduğu mal mülk ile övünen ve Allah'a karşı büyüklenen Karun da yıkıma uğramış; sahip oldukları ona hiçbir fayda sağlamamıştır. Kuran'da Karun'un durumu şöyle haber verilmiştir:

Dedi ki: "Bu, bende olan bir bilgi dolayısıyla bana verilmiştir." Bilmez mi, ki gerçekten Allah, kendisinden önceki nesillerden kuvvet bakımından kendisinden daha güçlü ve insan-sayısı bakımından daha çok olan kimseleri yıkıma uğratmıştır. Suçlu-günahkarlardan kendi günahları sorulmaz. (Kasas Suresi, 78)

Aynı şekilde Firavun'un sahip olduğu hükümranlık da, Allah'ın azabı karşısında ona bir fayda sağlamamış; Allah Firavun'u, sarayını, tüm mülkünü ve ordusunu helak etmiştir:

... Firavun ve kavminin yapmakta oldukları ve yükselttiklerini (köşklerini, saraylarını) da yerle bir ettik. (Araf Suresi, 137)

Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin gidiş tarzı gibi. Onlar, Rablerinin ayetlerini yalanladılar; Biz de günahları dolayısıyla onları helak ettik. Firavun ordusunu suda boğduk. Onların tümü zulmeden kimselerdi. (Enfal Suresi, 54)

Tüm bu ayetler, dünya hayatında ne kadar güç veya imkan sahibi olsa da; Allah'ın kudreti karşısında tüm insanların büyük bir acizlik içerisinde olduklarını göstermektedir. Ancak kimi insanlar dünyanın sahte yüzünü görememeleri sebebiyle, yaşadıkları toplumların önde gelenlerini gözlerinde çok fazla büyütürler. Kimi zaman, sırf zenginlikleri nedeniyle hayranlık duydukları kimselerin yanlış tavırlarına özenip, onları kendilerine örnek alır, hatta onları taklit etmeye çalışırlar. Böyle bir kişinin yanlış davranışlarını -toplumun genel anlayışına ters düşse bile- makul karşılayabilir hatta destekleyebilirler. Karun'un çevresindeki insanlar da bu bakış açısına sahiplerdi. Kuran'da bu kimselerin Karun'un sahip olduğu imkanlara özenerek şöyle söyledikleri bildirilmektedir:

Böylelikle kendi ihtişamlı-süsü içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını istemekte olanlar: "Ah keşke, Karun'a verilenin bir benzeri bizim de olsaydı. Gerçekten o, büyük bir pay sahibidir" dediler. (Kasas Suresi, 79)

Görüldüğü gibi yaşadıkları toplumlar üzerinde olumsuz bir etkiye sahip olan "kavmin inkarda önde gidenleri", çevrelerindeki insanları da şeytanın inkarcı sistemini yaşamaya çağırmış, ellerindeki imkanları bu kimseleri de kendileriyle birlikte azaba sürüklemek için kullanmışlardır. Oysa Allah her insanı samimi imanı yaşamakla ve çevresindekileri de doğruya çağırıp, onları da kötülüklerden sakındırmakla yükümlü kılmıştır. Aksi, kişiye Allah Katında ve ahirette büyük sorumluluklar yükleyecektir. Allah, insanlara güzel örnek olup hayra çağırmak yerine, onları inkara sürükleyen kimselerin ahirette kendi günahlarının yanında onların günahlarını da yüklenebileceklerini bildirmiştir:

Kıyamet gününde kendi günahlarının tümünü ve bilgisizce saptırdıklarının günahlarının bir kısmını yüklenmeleri için. Bak, ne kötü yük yükleniyorlar. (Nahl Suresi, 25)

Dünya hayatında sırf zenginlikleri, itibarları ya da toplumda sağladıkları üstünlükleri nedeniyle kendilerine örnek alıp tabi oldukları insanların ahiretteki gerçek

konumlarını görenler, amansız bir pişmanlığa kapılacaklardır. Güçlü ve üstün olduğunu sandıkları bu kimselerin acizlik ve çaresizlik içerisinde olduklarını anlayacaklardır.

Dünya hayatında medet umdukları gibi ahirette de onlardan yardım isteyecek, kendilerini sonsuz cehennem azabından kurtarmalarını talep edeceklerdir. Sahip oldukları imkanlar nedeniyle büyüklenip Allah'ı inkar eden kimseler ise, Allah'ın kudreti karşısında hiçbir şeye güç yetiremediklerini dile getireceklerdir. Allah inkar edenler arasında geçen bu konuşmayı Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Ateşin içinde, iddialar öne sürüp karşılıklı tartışırlarken zayıf olanlar, büyüklenen (müstekbir)lere derler ki: "Gerçekten biz, size uymuş (tebaanız) olan kimselerdik. Şimdi siz, ateşten bir parçasını olsun, bizden uzaklaştırabilir misiniz?" (Mümin Suresi, 47)

Büyüklenen (müstekbir)ler derler ki: "Biz hepimiz (ateşin) içindeyiz; gerçekten Allah, kullar arasında hüküm verdi (artık)." (Mümin Suresi, 48)

Allah'ın Kuran'da verdiği tüm bu bilgiler, dünya hayatında "ateşe çağıran önderlerin" nasıl büyük bir sorumluluk yüklendiklerini ve ahirette nasıl bir azapla karşılık göreceklerini açıkça ortaya koymaktadır. Bu gerçeklerin bilincine varan bir insanın yapması gereken ise, dünya hayatında sahip olduğu tüm imkanları Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanabilmek için kullanmak olmalıdır. Allah müminlerin bu konudaki dualarını şöyle haber vermiştir:

"Ve onlar: "Rabbimiz, bize eşlerimizden ve soyumuzdan, gözün aydınlığı olacak (çocuklar) armağan et ve bizi takva sahiplerine önder kıl," diyenlerdir." (Furkan Suresi, 74)

Allah, insanlara örnek olup hayır için yarışanların öne geçeceklerini, Rabbimiz'e yakınlaştırılıp cennetle ödüllendirileceklerini bildirerek bu ahlakı gösteren kimseleri müjdelemiştir:

Yarışıp öne geçenler de, öne geçmiş öncülerdir. İşte onlar, yakınlaştırılmış (mukarreb) olanlardır. Nimetlerle-donatılmış cennetler içinde. (Vakıa Suresi, 10-12)

DÜNYA NİMETLERİNİN GEÇİCİLİĞİNİ FARK EDEN MÜMİNLERİN HAYATI

Önceki bölümlerde geçici dünyanın süsüne aldanan insanların tavırlarını, bunların sebeplerini ortaya koymuş, örnekler vererek inananlar ile inkar edenler arasındaki farklılıklara değinmiştik. Bu bölümde ise müminlerin sahip olduğu kavrayış gücünü ve yaşadıkları üstün ahlakı daha detaylı olarak anlatacağız.

ALLAH'IN RAZI OLACAĞI HAYAT TARZINI BENİMSEMİŞLERDİR

İman edenler, dünya hayatının bir denemeden ibaret olduğunu, dünya nimetlerinin bu imtihanın gereği olarak insanlara çekici kılındığını bilirler. Tüm bu nimetlerin geçiciliğinin farkında olduklarından, asıl gerçek olan ebedi hayatlarına, cennete kavuşabilmek için çaba harcarlar. Rabbimiz, rahmeti dolayısıyla, ahiret için çaba harcayan kullarını dünya hayatının nimetlerinden de en güzel şekilde yararlandırır.

Allah Kuran'da insanlara nasıl bir yaşam sürmeleri ve nasıl bir ahlakta olmaları gerektiğini bildirmiştir. Kuran'ın "Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım." (Zariyat Suresi, 56) ayetiyle bildirildiği üzere yaratılış amacının Allah'a kulluk etmek olduğunu kavrayan kimse, Kuran'ı rehber edinerek dünyada da ahirette de en doğru yola ulaşır. Dünya hayatındaki tüm imkanlarını Rabbimiz'i hoşnut kılmak ve O'nun hidayetine erişmek için kullanır. Bunun sonucunda Allah'ın beğendiği ahlakı kazanmış ve O'nun razı olacağı bir hayat yaşamış olur. Allah Kuran'da müminlerin bu ahlakını "Allah'a çağıran, salih amelde bulunan ve: "Gerçekten ben Müslümanlardanım" diyenden daha güzel sözlü kimdir?" (Fussilet Suresi, 33) sözleriyle övmüştür.

Müminler gösterdikleri bu üstün ahlak nedeniyle, inkar edenlerin sıkıntılı hayatlarının tam aksine çok güzel bir hayat yaşarlar. Yaptıkları her işten, ellerindeki her nimetten büyük zevk alır, Allah'ın karşılarına çıkardığı her olaydan hoşnut olurlar. Dünya hayatını böyle mutluluk içinde yaşamalarının yanı sıra güzel tavırlarıyla çevrelerindeki insanlar için de bir nimet olurlar. İnsanlara karşı son derece duyarlı, yardımsever ve şefkatli bir tavır içerisindedirler. Annelerine babalarına, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışlara, ihtiyaç içerisinde olan kimselere yalnızca Allah'ın hoşnutluğunu isteyerek yardım ederler. Müminlerin bu özelliği Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: 'Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır. Hayır olarak her ne yaparsanız, Allah onu şüphesiz bilir.' (Bakara Suresi, 215)

... Hayır olarak her ne infak ederseniz, kendiniz içindir. Zaten siz, ancak Allah'ın hoşnutluğunu istemekten başka infak etmezsiniz. Hayırdan her ne infak ederseniz -haksızlığa (zulme) uğratılmaksızın- size eksiksizce ödenecektir. (Bakara Suresi, 272)

Kuran ahlakını yaşayan müminlerin güzel tavırları yaşamın her anına yansır. Günlük hayatlarında karşılaştıkları adaletsiz durumlarda da, yine bu ahlaka uygun şekilde hareket ederler. Kendi menfaatlerinin zedeleneceği durumlarda dahi, haktan ve doğru olandan yana tavır koyarlar.

Aynı şekilde ticarette de son derece dürüst davranırlar. Allah korkuları nedeniyle, "Ölçtüğünüz zaman ölçüyü tam tutun ve dosdoğru bir tartıyla tartın; bu, daha hayırlıdır ve sonuç bakımından daha güzeldir." (İsra Suresi, 35) ayetiyle bildirildiği şekilde davranır, Allah'ın sınırlarını korumada son derece titiz olurlar.

Allah korkusu ve ahiret inancı olmayan kimseler arasında, ticaret yaşamında ve kurulan ortaklıklarda tarafların birbirlerini aldatmaya, haksız çıkar sağlamaya yönelik tavırlarına rastlamak olağandır. Kuran'da Allah Hz. Davud'a kendisine gelen davacılara: "... Doğrusu, (emek ve mali güçlerini) birleştirip katan (ortak)lardan çoğu, birbirlerine karşı tecavüz ederler; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. Onlar da ne kadar azdır..." (Sad Suresi, 24) şeklinde hitap ettiğini bildirmektedir. Bu ayetle inkar edenler arasında yaşanan bu güvensiz ve adaletsiz ortama dikkat çekilmiştir. İman edenlerin güzel davranışları, bulundukları her ortamda hemen fark edilir. Alçakgönüllü, bağışlayıcı ve hoşgörülü tavırları, kötülüklere iyilikle karşılık vermeleri müminlerin üstün ahlak özelliklerindendir. Allah, iman edenlerin kendilerine yapılan kötülüklere sabır ve iyilikle karşılık verdiklerini Kuran'da şöyle bildirmektedir:

İşte onlar; sabretmeleri dolayısıyla ecirleri iki defa verilir ve onlar kötülüğü iyilikle uzaklaştırıp kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. (Kasas Suresi, 54)

Kötülüğü en güzel olanla uzaklaştır; Biz, onların nitelendiregeldiklerini en iyi bileniz. (Müminun Suresi, 96)

İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel olan bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki sıcak bir dost(un) oluvermiştir. (Fussilet Suresi, 34)

Müminler, olumsuz davranışlarla karşılaştıklarında affedici bir tavır gösterir, onlara örnek olacak, fayda sağlayacak, güzel ahlaka yöneltecek şekilde davranırlar. Allah Kuran'da razı olacağı bu ahlakı müminlere şöyle bildirmektedir:

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez. (Şura Suresi, 40)

Ahiret inancı olmayan insanlarda sıkça görülebilen alaycılık da müminlerin sakındıkları tavırlardandır. Allah'ın; "Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdırlar; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdırlar. Kendi nefislerinizi (kendi kendinizi) yadırgayıp-küçük düşürmeyin ve birbirinizi 'olmadık-kötü lakaplarla' çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir. Kim tevbe etmezse, işte onlar, zalim olanların ta kendileridir." (Hucurat Suresi, 11) ayeti gereği, nasıl bir durum söz konusu olursa olsun, hiç kimseye karşı böyle bir tavır sergilemezler.

Kuran ahlakının yaşandığı, Allah'tan korkan, ahireti düşünen ve kendilerine Rabbimiz'in rızasını kazanmayı amaç edinmiş kimselerden oluşan bir toplumda, huzurlu ve güvenli bir hayat hakim olur. İnsan fıtratına en uygun olan Kuran ahlakını kazanmış müminlerin tavırları herkes için güzel örnekler oluşturur. Bu tebliğ, -Allah'ın dilemesiyle- söz konusu kimselerin kalplerinin imana ısınmasına ve Kuran ahlakını benimsemelerine vesile olabilir.

Müminlerin böyle güzel bir ahlaka sahip olmalarını sağlayan en önemli sebeplerden biri Allah korkularıdır. Aynı zamanda da dünya hayatına Allah'ın emrettiği kadar değer vermeleri dolayısıyla hiçbir zaman hırs ve tutkuya kapılmazlar ve aşırı tavırlar göstermezler. Allah'ın hoşnut olacağını bildirdiği ahlakı en mükemmel şekilde yaşamak için gayret ederler. Allah'ın yeryüzünde yarattığı nimetlerin sadece denenmeleri için olduğunu, tüm bunların dünyanın sahte metaı olduğunu akıllarından çıkarmazlar. Bu kavrayışları sayesinde daima en güzel davranışları rahatlıkla sergileyebilirler.

DÜNYANIN ÇEKİCİLİĞİNE ALDANMAZ AHİRET İÇİN ÇALIŞIRLAR

İman edenler dünya hayatında sahip oldukları tüm nimetlerin gerçek sahibinin Allah olduğunu ve tüm bunları salih amellerde bulunabilmeleri için verdiğini bilirler. Bundan dolayı tüm imkanlarını Allah'a şükrederek ve O'nun rızası için kullanırlar. Rabbimiz, iman edenlerin şükredici tavırlarına karşılık olarak onların üzerindeki nimetini daha da artırarak mükafatlandıracağını müjdelemiştir:

Rabbiniz şöyle buyurmuştu: 'Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir.' (İbrahim Suresi, 7)

Dünya hayatının geçiciliğini kavrayan müminler için bu hayata ait hiçbir şey; ne sahip oldukları maddi imkanlar, ne işleri, ne eş-dostları onları Allah'ı anmaktan ve

O'nun rızasını kazanacak işler yapmaktan alıkoymaz. Allah müminlerin bu özelliklerini Nur Suresi'nde şöyle bildirmiştir:

(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)

İman eden bir kişi, Allah (cc)'tan başka bir İlah olmadığını, O'nun tüm varlıkların tek hakimi ve herşeyin üstünde, sonsuz güç sahibi olduğunu kavramıştır. Bu nedenle yalnızca Allah (cc)'tan korkar ve yalnızca O'nun rızasını hedefler. Yalnızca Allah (cc)'a ibadet eder, O'nun hükümlerini büyük bir titizlikle yerine getirir. Çünkü bilir ki bu hükümlerin her biri sayısız hikmetlerle doludur ve bunlara uymak kendisi için pek çok hayırlara vesile olacaktır.

İnsan ahirette Allah'ın farz kıldığı, 5 vakit namaz, oruç, tesettür gibi ibadetlerini yerine getirip getirmediği konusunda sorgulanacaktır. Örneğin 5 vakit namaz büyük bir titizlikle, hiç aksatmadan, tam vaktinde, büyük bir şevk ve huşu ile yerine getirilmesi gereken bir ibadettir. Resulullah Efendimiz (sav), namaz kılmamanın ya da namaz vaktini geçirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu mübarek hadis-i şerifinde şöyle bildirmiştir:

Imam-i Sâfi ile Beyhakî'ye göre Peygamberimiz (sav): “Herhangi bir vakit namazı kılmaksızın vaktini geçirenler yuvası dağılmış, malını mülkünü elden kaçırmış gibidirler.” buyuruyor. (Imam Gazali - Mükasefetü´l Kulub - Kalplerin Keşfi)

Müminler Allah (cc)’ın rızasını kazanmak, Rabbimize olan teslimiyetlerini ve boyun eğiciliklerini göstermek için ibadetleri büyük bir fırsat olarak görürler.

Allah bu dünyada kendilerine ne kadar çok nimet ve imkan verirse versin, iman edenler için bunların hiçbiri Allah'ın rızasını kazanmaktan daha önemli değildir. Çünkü Kuran'da, "De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kar getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez." (Tevbe Suresi, 24) ayetinin hükmüne göre, bunun kendilerini dünyada ve ahirette hüsrana uğratacağının şuurundadırlar.

Yine Kuran'ın "Eğer insanlar (Allah'a karşı isyanda birleşip) tek bir ümmet olacak olmasaydı, Rahman'ı (Allah'ı) inkar edenlerin evlerine gümüşten tavanlar ve üzerinde çıkıp-yükselecekleri merdivenler yapardık. Evlerine kapılar ve üzerinde yaslanıp-dayanacakları koltuklar, Ve (daha nice) çekici-süsler (de verirdik). Bütün bunlar, yalnızca dünya hayatının metaıdır. Ahiret ise, Rabbinin Katında muttakiler içindir." (Zuhruf Suresi, 33-35) ayetleriyle hatırlatıldığı üzere, dünya nimetlerinin tüm ihtişamının gelip geçici olduğunu, iman edenler için Allah Katında nimetlerin en güzeli olduğunu bilirler.

Rabbimiz, dünya hayatının ahirete kıyasla sahteliğini kavrayarak yaşamlarını Allah'ın rızasını kazanmaya adayan kullarını eşsiz güzellikteki cennetle şöyle müjdelemektedir:

İşte bunların karşılığı, Rablerinden bağışlanma ve içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetlerdir. Yapıp-edenlere ne güzel bir karşılık. (Al-i İmran Suresi, 136)

Hiç şüphesiz Allah, müminlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah yolunda savaşırlar, öldürürler ve öldürülürler; (bu,) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da O'nun üzerine gerçek olan bir vaaddir. Allah'tan daha çok ahdine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)

DÜNYADA DA AHİRETTE DE MUTLUDURLAR

Allah, Kuran ahlakına uygun bir hayat yaşayan müminlere dünyada ve ahirette güzel bir hayat yaşatacağını vaat etmiş; bunun büyük bir kurtuluş ve mutluluk olduğunu bildirmiştir:

Müjde, dünya hayatında ve ahirette onlarındır. Allah'ın sözleri için değişiklik yoktur. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur. (Yunus Suresi, 64)

... Kim Benim hidayetime uyarsa artık o şaşırıp sapmaz ve mutsuz olmaz. (Taha Suresi, 123)

Bu gerçeğin farkında olan müminler "Onlardan öylesi de vardır ki: 'Rabbimiz, bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik (ver) ve bizi ateşin azabından koru' der. İşte bunların kazandıklarına karşılık nasipleri vardır. Allah, hesabı pek seri görendir." (Bakara Suresi, 201-202) ayetleriyle bildirildiği gibi, dualarında Allah'tan kendilerini hem dünyada hem de ahirette mutlu kılmasını isterler.

Müminler, dünyada ve ahirette Allah'ın sonsuz adaleti ve merhametiyle huzurlu, mutlu ve rahat olurlar. Allah, sadece Kendisi'ni İlah edindikleri ve şirk koşmadan iman ettikleri için, iman eden kullarına böyle bir güzellik verir. Rabbimiz Kuran'da, kendileri için seçip beğendiği ahlakı yaşadıkları takdirde iman eden kullarını dünya hayatında da nimetlendireceğini ve onları korkularından sonra güvenliğe sevk edeceğini şöyle bildirmiştir:

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir

şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse, işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)

Bir başka ayette ise Allah'ın iman edenlere olan bu müjdesi şöyle bildirilmiştir:

(Allah'tan) Sakınanlara: 'Rabbiniz ne indirdi?' dendiğinde, 'Hayır' dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. (Nahl Suresi, 30)

GERÇEK HAYATIN MEKANI: AHİRET

Bu bölüme kadar, dünyanın geçici ve aldatıcı bir yer olduğu, sahte süslerle donatıldığı, bu geçici yerde insanların hareketlerini nelere göre belirlemeleri gerektiği üzerinde durduk. İnsanlar için asıl yaşanacak yerin, ahiretteki sonsuz hayat olduğunu anlattık. Bu bölümde ise ölümün ardından her insanın karşılaşacağı ve sonsuza dek yaşayacağı asıl mekanı olan ahiretin inananlar ve inkar edenler için ne kadar farklı olacağını anlatacağız.

HERŞEYİN ASLI AHİRETTEDİR

Kuran'da ahiret hayatının "asıl hayat" olarak tanımlanması, tüm insanların üzerinde düşünüp öğüt almaları gereken bir konudur. Kuran'daki bu ifade, dünya hayatında gerçek sandığımız herşeyin sanılandan çok daha farklı olduğunu ortaya koymaktadır. Yaşadığımız bu hayat, insanların bir ömür boyunca peşinden koştukları değerler, elde etmeye çalıştıkları tüm güzellikler ahiret ile kıyaslandığında "asıl olan" değil "sahte olan"dır; yani bu dünya Allah rızasını aramayan insanlar için sahte metalar, sahte hırslar, sahte başarılar, sahte sevgiler, sahte dostluklarla doludur. Müminler ise dünyada, cenneti ummanın mutluluğunu yaşayacak, ahirette de neşe, sevinç, mutluluk gibi duyguların "gerçeği" ve "eksilmeyeni" ile mükafatlandırılacaklardır. O halde böyle bir durum karşısında kişinin kendisine şu soruları sorması gerekir:

Eğer bu dünyada bütün yaşadıklarım sahte ise ve bunların asıllarıyla yalnızca ahiret hayatında karşılaşacaksam, neden geçici ve aldatıcı olanlarla yetinip, bunlar için sonsuz ve gerçek olanları kaybedeyim?

Neden hiç kaybolmayacak, ebediyen var olacak güzellikler için çaba harcamayayım?

İnsan samimiyetle kendisine bu soruları sorar ve aynı samimiyetle cevaplarsa, doğru olan için çaba harcayacak, dolayısıyla hem dünyada hem de ahirette mutlu bir yaşam sürecektir. Aklını kullanabilen her insanın bu sorulara vereceği cevap ise, elbette 'Bu dünyadaki en önemli amacım Allah'ın rızasına uymak ve ahirette sonsuza kadar sürecek olan gerçek hayatım için çaba harcamaktır' şeklinde olacaktır. Bu gerçeği görebilen bir insanın aynı mantıkla kendisine sorması gereken bir başka soru da, Kuran'da bildirilen ve elçi olarak gönderilen kişinin kavmine yönelttiği şu soru olmalıdır:

"Bana ne oluyor ki, beni Yaratan'a kulluk etmeyecekmişim? Siz O'na döndürüleceksiniz." (Yasin Suresi, 22)

İnsanlar, sonunda Allah'a döndürülecekler ve ahirette herşeyin aslıyla karşılaşacaklardır. Bu nedenle insan Kuran'da 'asıl hayat' olduğu bildirilen ahireti samimiyetle düşünmeli, sonsuz rahmeti ve lütfuyla insanlar için böyle büyük bir nimet bahşeden Rabbimiz'e şükrederek Kuran ahlakını yaşamalıdır.

AHİRETTE İNKARCILAR İÇİN ACI İNANANLAR İÇİN MUTLULUK YARATILMIŞTIR

İnananların istek duydukları herşey ahirette en fazlasıyla yaratılmıştır. Cennet hayatında, nimet olarak sınırsız bir bolluk ve güzellik olacaktır. Aynı zamanda inananlar cennette manevi yönden de büyük bir haz yaşayacak, mutluluk, sevgi, neşe, huzur, güven gibi duyguları da dünya hayatındakilere kıyasla çok daha güçlü şekilde hissedeceklerdir. İnkarcılar içinse cehennem hayatındaki acılar ve azaplar en belirgin ve hissedilir şekilde yaşanacaktır. Allah Kuran'da inkarcıları acı bir azapla, iman edenleri ise nimetlerle dolu cennetlerle müjdelediğini bildirmiştir:

Ona ayetlerimiz okunduğunda, sanki işitmiyormuş ve kulaklarında bir ağırlık varmış gibi, büyüklük taslayarak (müstekbirce) sırtını çevirir. Artık sen ona acı bir azap ile müjde ver. (Lokman Suresi, 7)

Rableri onlara Katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, kendisine sürekli bir nimet bulunan cennetleri müjdeler. (Tevbe Suresi, 21)

Ahirette inkar edenlerin cehennemde yaşayacakları acı bu dünyadakilerle kıyaslanmayacak kadar fazla olacaktır. İnkarcılar, daha önce hiç yaşamadıkları ve tahmin edemedikleri kadar şiddetli bir azap ile cezalandırılacaklardır. Cehennemdeki ateşin şiddetini açıklamak için Kuran'da birçok ayette "çılgınca yanan ateş" ifadesi kullanılmıştır. Başka ayetlerde ise ateşin şiddeti şöyle bildirilmektedir:

Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). <u>Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir: Başın derisini kavurup-soyar</u>. (Mearic Suresi, 15-16)

Cehennemdeki bu şiddetli azabın aksine, cennet halkına, çok mutlu ve huzurlu bir ortam hazırlanmıştır. Allah, cenneti iman eden kulları için en güzel ve en kusursuz şekilde yaratmıştır. Ayrıca orada iman edenler için Allah'tan olan bir hoşnutluk vardır. Allah onlardan razı olmuş ve onları ebedi bir mutlulukla mükafatlandırmıştır. Kuran'da Allah'ın hoşnutluğunun en büyük karşılık olduğu şöyle bildirilmektedir:

Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vadetmiştir. <u>Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür</u>. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 72)

Cennet ile cehennem halkı arasındaki farkı Allah bir ayette şöyle bildirmiştir:

Takva sahiplerine vadedilen cennetin misali (şudur): İçinde bozulmayan sudan ırmaklar, tadı değişmeyen sütten ırmaklar, içenler için lezzet veren şaraptan ırmaklar ve süzme baldan ırmaklar vardır ve orada onlar için meyvelerin her türlüsünden ve Rablerinden bir mağfiret vardır. Hiç (böyle mükafatlanan bir kişi), ateşin içinde ebedi olarak kalan ve bağırsaklarını 'parça parça koparan' kaynar sudan içirilen kimseler gibi olur mu? (Muhammed Suresi, 15)

İmam Gazali tefekkürlerinde cennet ve cehennem arasında, azap ve nimet bakımından ne kadar keskin farklılıklar olduğuna değinerek insanları bu yönde akılcı bir şekilde düşünmeye davet etmiştir:

Bil ki, gamlar ve kederlerin (ki bunlar bir ateştir) bildiğin cehennem evinin karşılığında bir başka ev vardır. (O da cennettir) Onun nimetlerini ve vereceği sevinçlerini düşün. Çünkü, bu ikisinin birinden uzak olan hiç şüphesiz diğerinde karar bulur. Cehennemin korkunçluklarını uzun uzun düşünüp kalbine yerleştir. Cennet ehline va'dedilmiş olan ebedi nimetleri de uzun uzun düşünerek kalbine bir ümid yerleştir. Nefsini korku kırbacıyla sevk edip, ümit yuları ile onu sırat-ı müstakime (doğru yola) götür. Bu suretle büyük bir varlığa nail olur, elem verici azaptan kurtulursun. Cennet ehlini düşün, ki yüzlerinde cennet nimetlerinin güzelliği vardır. (İmam Gazali, Kalplerin Keşfi, sf.534)

Canlarının istediklerini bularak orada ebedi kalıcıdırlar. Onlar cennette ne korkarlar ve ne de mahzun olurlar. Onlar ölüm endişesinden emindirler. (İmam Gazali, Kalplerin Keşfi, sf.535)

Sonra, şimdi bir cennetin odalarını ve cennetin derecelerinin yüksekliğini ve çeşitliliğini düşün. Çünkü ahiret dereceler bakımından en büyüktür, fazilet bakımından da en büyüktür. Nasıl, insanlar dünyadaki zahiri ibadetleri ve batıni güzel ahlakları bakımından aralarında farklı iseler, aynı şekilde dünyada işledikleri amellerin karşılığı olarak görecekleri mükafat ve cezalarda da farklı olacaklardır. Eğer sen ey insan, ahirette en yüksek derecelere nail olmak istiyorsan Allah (C.C.)'a ibadet ve itaatte seni hiç kimsenin geçemeyeceği şekilde çalış. Allah (C.C.) ibadette birbiriyle yarışmayı emretmiştir. (İmam Gazali, Kalplerin Keşfi, sf.539)

Görüldüğü gibi, ahiret için insanın karşısında iki seçenek vardır: ya sonsuza kadar yalnızca şiddetli ve tarifsiz bir azabın olduğu cehennemi ya da en büyük mutlulukların ve güzelliklerin yaşandığı cenneti tercih edecektir. Bu seçimin sonucu, akıl sahibi tüm insanlar için elbette "sonsuz nimetlerle dolu mutluluk mekanı olan cennet" olacaktır. Çünkü hiç kimse sonsuza dek Allah'ın dilemesi dışında hiçbir kurtuluş imkanının bulunmadığı, maddi manevi her türlü güzelliğin yasaklandığı bir yerde ateş azabı, acı ve pişmanlık içerisinde yaşamak istemez. Elbette ki sonsuza kadar sürecek yaşamını

hiçbir zorluğun, sıkıntının, kötülüğün, eksikliğin yaratılmadığı; yalnızca nimet ve güzelliklerden oluşan bir yerde, sevdiği insanlarla birlikte mutluluk içinde geçirmeyi arzu eder.

Ahiret hayatı Rabbimiz'in bildirdiği kesin bir gerçektir. Ahiretteki şiddetli azaptan kurtulup güzel bir son ile karşılaşmak için, insanın bu gerçeğin açık bir şekilde şuuruna varması gerekmektedir. Dünya hayatında kendisine tanınan süreyi Allah'ın rızasını kazanacak salih amellerde bulunarak ve O'nun beğendiği ahlakı kazanmaya çalışarak geçirmelidir.

Ayrıca şunu da unutmamak gerekir ki, insan hayatının sonuna kadar yaptıklarıyla da yetinmemelidir. Çünkü hiç kimse yapmış olduklarının kendisini kurtuluşa erdirebileceğinden emin olamaz. Bu bakımdan hem cennete girebileceğini umarak sevinmeli, hem de cehennem azabından korkarak hayırdan yana harcadığı çabasını artırmalıdır. Allah'ın "Mal ve çocuklar, dünya hayatının çekici-süsüdür; sürekli olan 'salih davranışlar' ise, Rabbinin Katında sevap bakımından daha hayırlıdır, umut etmek bakımından da daha hayırlıdır." (Kehf Suresi, 46) ayetiyle bildirdiği gibi, sürekli olan bir çabanın Allah'ın rahmetini kazanmaya daha yakın olduğunu bilerek ömrünün sonuna kadar salih davranışlarda bulunmaya devam etmelidir. Hz. İbrahim'in Kuran'da "Beni nimetlerle-donatılmış cennetin mirasçılarından kıl." (Şuara Suresi, 85) sözleriyle bildirilen duasında olduğu gibi, Allah'ın kendisini cennetiyle lütuflandırması için dua etmelidir.

SONUÇ

Büyük İslam alimi İmam Gazali, hikmet dolu sözleriyle, dünya hayatının nimetlerinin sahteliği konusunda verdiği öğütlerle tüm insanları vicdanlarını sorgulamaya yöneltmiştir:

Şunu bilmelisin: Bu dünya asla baki değildir. Ya sen onu terk edeceksin, ya da o seni terk edecek! Hasan (ra) der ki: "Dünya nimetleri devam etse de senin hayatın bir gün sona erecek. O halde dünya hayatı peşinde koşmanın ve çok değerli ömrünü onun peşinde harcamanın ne anlamı var?" (İmam Gazali, Cennete Doğru, (Yedi Geçit), Minhacü'l-Abidin, sf. 145)

Aklınla şunları düşünürsen anlarsın ki; dünya baki değildir. Sağladığı menfaat, vereceği zararları ve sıkıntıları karşılamaz. Dünyada bedenin zahmet çekip yorulduğu gibi, kalbin de meşgul olur. Ahirette ise elem verici bir azap ve uzun bir hesap vardır. Bu gerçekleri anlayınca, fazla olan dünyalıkları bırakır, sadece Rabbine ibadet için sana gerekli miktarı almakla yetinirsin. (İmam Gazali, Cennete Doğru, (Yedi Geçit), Minhacü'l-Abidin, sf. 157)

… Halk için nihayetinde dönüp sonsuza dek tek başına baş başa kalacağın Rabbine kulluk ve ibadet terk edilir mi? O Rab ki, bütün hacetleri gideren, herkesin dayanağı, bütün sıkıntı ve şiddet anlarında herkesin sığınağıdır. O'nun ortağı yoktur ve herkes O'nun rahmetine muhtaçtır. (İmam Gazali, Cennete Doğru, (Yedi Geçit), Minhacü'l-Abidin, sf. 147)

Kitabın başından bu yana anlatıldığı gibi insanın dünya hayatındaki ömrü bir gün mutlaka sona erecektir. İmam Gazali'nin de hatırlattığı üzere, ömürlerini dünya metaının peşinde koşarak tüketen insanlar için, dünya hayatında elde edilen menfaatler, uğrayacağı zararları ve sıkıntıları karşılamayacaktır. Kuran’da Allah’ın bu insanlara dünyada kaç yıl kaldıklarını soracağı bildirilmektedir. İnsanların vereceği yanıt da şu şekilde bildirilmiştir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor. "Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Bu ayetler göstermektedir ki, insan ahirete gittiğinde, dünyada bir günün birazından çok daha az bir zaman kalmış olduğunu hatta Ahkaf Suresi'nin 35. ayetinde belirtildiği gibi sadece "gündüzün bir saati kadar" kaldığını kavrayacaktır. İnsanın dünya hayatındaki yıllar süren çabasından geriye yalnızca zihnindeki kısa birkaç hatıra kalacak, dünyaya ait herşey yok olacaktır.

İnkar edenler ise, buna rağmen ahirete çok büyük bir yük yüklenmiş olarak gideceklerdir. Kuran'ın "Allah'a kavuşmayı yalan sayanlar, doğrusu hüsrana

uğramışlardır. Öyle ki, saat (kıyamet günü) apansız onlara geliverince, günahlarını sırtlarına yüklenerek: "Onda (dünyada) sorumsuzca yaptıklarımızdan dolayı yazıklar olsun bize..." derler. Dikkat edin, o işleyip-yüklendikleri ne kötüdür." (Enam Suresi, 31) ayetiyle Allah bunun, inkar edenlerin "sırtlarına yüklendikleri bir günah yükü" olduğunu bildirmektedir. Başka ayetlerde ise Allah, inkar edenlerin bu yükün altında ebedi olarak kalacaklarını haber vermektedir:

... Gerçekten, sana Katımız'dan bir zikir verdik. Kim bundan yüz çevirirse, şüphesiz kıyamet günü o, bir günah-yükü yüklenecektir. O (yükün altı)nda ebedi olarak kalıcıdırlar. Bu, kıyamet günü onlar için ne kötü bir yüktür. (Taha Suresi, 99-101)

... Çünkü günahı kazananlar, yüklenegeldikleri nedeniyle karşılık göreceklerdir. (Enam Suresi, 120)

Tüm bu gerçeklerin yanı sıra, insanın dünya hayatından ahirete geçmesi de yalnızca bir an meselesidir. "Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile..." (Nisa Suresi, 78) ayetiyle hatırlatıldığı gibi, ölüm kaçınılmaz bir gerçektir. İnsan belki de, hayatının hiç beklemediği bir anında ölümle karşılaşacak ve o andan sonra artık istese de bu gerçekleri düşünecek bir imkan bulamayacaktır. Bu ise ona tarifi mümkün olmayan bir pişmanlık yaşatacaktır.

Oysa insan, henüz imkan varken tüm bu anlatılanları düşünmek için kısa bir vakit ayırsa, belki de hem dünya hayatını hem de sonsuz ahiret yaşamını büyük bir sevinç ve nimete dönüştürecek bir adım atacaktır. İmam Gazali insanların vicdanlarında bu sorgulamayı yapmaları için şöyle bir hatırlatmada bulunmuştur:

"Nice nefes alanlar vardır, aldıkları son nefesi geri vermeden ansızın ölüm onları yakalamıştır. Öyleyse gerçekte senin sahip olduğun sadece bir nefesten ibarettir; ne bir gün ve ne de bir saat! Bir nefesi bile geçirmeden Allah'a itaate ve tevbeye yönel. Belki de ikinci bir nefese erişemeden ölüm seni yakalar! Rızık konusunda da böyle düşünerek fazlaca üzerinde durmamak gerekir. Belki de ilerisi için düşündüğün o rızka ihtiyaç duyacak kadar yaşamayacaksın. Dolayısıyla onun için harcadığın vakit zayi olacak, gösterdiğin çaba da boşa gidecektir. Demek ki insanın ikinci bir gün, ikinci bir saat, ikinci bir nefes için gösterdiği çaba neredeyse boşa çıkmaktadır. Çünkü onlara ulaşma garantisi bulunmamaktadır." (İmam Gazali, Cennete Doğru, (Yedi Geçit), Minhacü'l-Abidin, s. 118)

Ölüm her an gelebilir. Bundan öncesinde ise insanın her an doğruyu görüp uyması için fırsat vardır. Allah'ın "Ya da sıkıntı ve ihtiyaç içinde olana, Kendisi'ne dua ettiği zaman icabet eden, kötülüğü açıp gideren ve sizi yeryüzünün halifeleri kılan mı? Allah ile beraber başka bir ilah mı? Ne az öğüt-alıp düşünüyorsunuz." (Neml Suresi, 62) ayetiyle bildirdiği gibi, Rabbimiz insanların tüm istek ve dualarına sonsuz rahmetiyle karşılık verendir. Ahireti kazanmak isteyen kişinin yapması gereken, Kuran'da güzel bir karşılığı olduğu müjdelenen "ciddi çabayı göstermek" olmalıdır:

Kim de ahireti ister ve bir mümin olarak ciddi bir çaba göstererek ona çalışırsa, işte böylelerinin çabası şükre şayandır. (İsra Suresi, 19)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s.1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır.Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer

kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak

mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır.

Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir

dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız.

Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve

fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe

sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim

aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)

Dünya hayatındaki tüm güzelliklere dair bilinmesi gereken çok önemli bir gerçek vardır; Rabbimiz'in bildirdiği gibi, **"... Dünya hayatı, aldatıcı metadan başka bir şey değildir."** (Al-i imran Suresi, 185)

Dolayısıyla insanın çok kısa olan dünya hayatını kendisine amaç edinip geçici dünya nimetlerinin hırsıyla hareket etmesi büyük bir aldanıştır. Allah dünya hayatında elde edilen yararların geçici ve değersiz olduğunu ayetlerde hatırlatmaktadır. Ayrıca Allah, gerçek hayatın yaşanacağı sonsuz ahiret için çaba harcayanlara hem dünyada hem de ahirette "güzel bir hayat" vereceğini vaat etmiştir. (Nahl Suresi, 97) Aksinde ise,

insanlar için dünya hayatında "sıkıntılı bir geçim" vardır.

Müminler Kuran'da bildirilen bu gerçeklerin farkındadırlar. Yaşadıkları her anın, dünya hayatında karşılarına çıkan herşeyin imtihanlarının bir parçası olduğunu bilirler. Bu nedenle dünya nimetlerine karşı tutkulu bir sevgi duymaz, bütün hayatlarını kendilerine vaat edilen ahireti kazanabilecekleri şekilde geçirirler.

Bu kitapta, her zaman ve her yerde karşılaşabileceğimiz örneklerle, dünya metaının sahteliğine aldananların yaşadıkları yersiz üzüntülerin ve sıkıntıların yanısıra bunlardan kurtulmanın yollarına, ayrıca asıl hayatları olan ahiret için çaba harcayan müminlerin huzur dolu yaşantılarına yer verilmektedir. Allah'ın **"Size verilen herşey, yalnızca dünya hayatının metaı ve süsüdür. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir. Yine de, akıllanmayacak mısınız?"** (Kasas Suresi, 60) ayetiyle bildirdiği gerçek hatırlatılarak, insanlar "daha hayırlı ve daha sürekli olana", Allah'ın rızasına uygun bir yaşam sürmeye davet edilmektedirler.